

Ρετ. 78 η

369

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ
ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

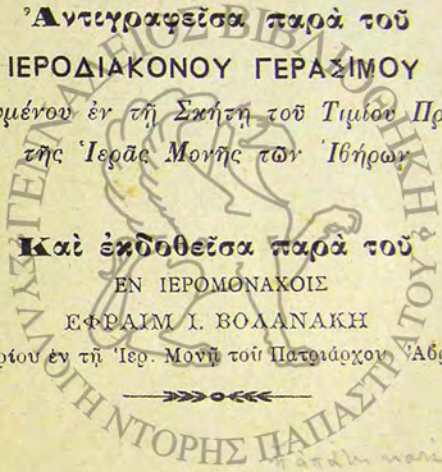
ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ

**Ἀντιγραφεῖσα παρὰ τοῦ
ΙΕΡΟΔΙΑΚΟΝΟΥ ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ**

*Ἐρασκομένου ἐν τῇ Σκήτῃ τοῦ Τιμῶς Προδρόμου
τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Ἰβήρων*

**Καὶ ἐκδοθεῖσα παρὰ τοῦ
ΕΝ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΙΣ
ΕΦΡΑΙΜ Ι. ΒΟΛΑΝΑΚΗ**

Ἐφημερίου ἐν τῇ Ἱερ. Μονῇ τοῦ Πατριάρχου Ἀβραάμ.

ΕΝ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΟΙΣ

1903

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου Γεωργίου Ι. Χατζὶ Ἀνανία

ΤΩ ΣΕΒΑΣΤΩ ΜΟΙ ΓΕΡΟΝΤΙ
ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗ,

Κ Α Ι

ΣΚΕΥΟΦΥΛΑΚΙ ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΟΥ ΤΑΦΟΥ

Κυρίω Κυρίω

ΕΥΘΥΜΙΩ,

Πανοσιολογιώτατε,

Ἄν λάβῃ τις ὑπ' ὄψει τὰ πολυειδῆ πρὸς τὴν Σιωνίτιδα Ἐκκλησίαν εὐεργετήματά Σου, τὴν φυσικὴν καλοκάγαθίαν καὶ μεγαλοδωρίαν Σου, τὴν ἀνεξάντλητον φιλανθρωπίαν Σου, ἧς πείραν πλείστοι ἔλαβον, ἂν, λέγω, τὰ ἔξοχα πάντα προσόντα, δι' ὧν ἐστὶ κεκοσμημένον τὸ εὐγενές ἀτομόν Σου, λάβῃ τις ὑπ' ὄψει, πῶς δύναται νὰ μὴ ἀνακράξῃ τὸ τοῦ ποιητοῦ: «τοῖσιν ἐέν μοι δέκα κυδάλιμοι υἱες Ἀχαιῶν»;

Ζῆθι τοίνυν, φιλογεγεστάτη Πανοσιολογιότης, ἐπὶ μάλιστα, συντελῶν εἰς τὴν ἐποικοδόμησιν παντὸς καλοῦ καὶ ὠφελίμου καὶ διαπρέπων ὡς τηλαυγῆς ἀστήρ τοῦ νοητοῦ τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας στερεώματος.

Ὁ ἐκδότης

ΕΦΡΑΙΜ Ι. ΒΟΛΑΝΑΚΗΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἐπιθυμῶν, ὅπως, τὸ γ' ἐπ' ἐμοί, συνεισφέρω τι εἰς τοὺς θησαυροὺς τῆς ὑμνογραφίας τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας, ἔγων, ἵνα τύποις ἐκδώσω τὴν ἀκολουθίαν τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Ἐφραίμ τοῦ Σύρου, ἣτις ἐν χειρογράφῳ βιβλιοθήκης τινος ἐβδιδμένη, ἀνέκδοτος μέχρι τοῦδε ἐτύγχανεν.

Καὶ δὴ ἐπὶ τὴν πραγμάτωσιν τῆς σκεψεῶς μου τραπεῖς, ἀνατίθημι ταύτην τῷ τρισεβάστῳ εὐεργέτῃ μου καὶ κατὰ πνεῦμα πατρὶ Πανοσιολογιωτάτῳ Γέροντι Σκευοφύλακι τοῦ Παναγίου Τάφου Κυρίῳ Κυρίῳ Εὐθυμίῳ, ὃς οὐκ ἐπαύσατο ἀπὸ τῆς ἐξ Ἀλεξανδρείας εἰς Ἱεροσόλυμα ἀφιξεῶς μου μεριμνῶν ὑπὲρ ἐμοῦ, δούς μοι καὶ ἀντι τοῦ κοσμικοῦ ὄνματός μου Ἐμμανουήλ, τὸ ὄνομα Ἐφραίμ.

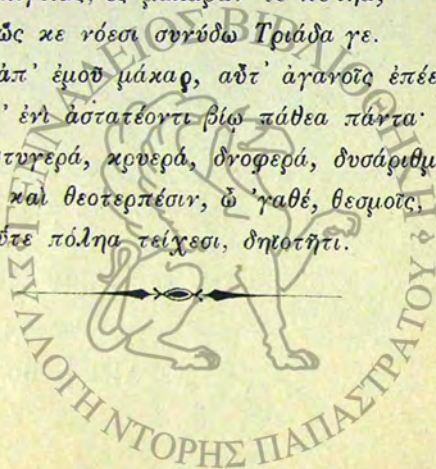
Ἄν λοιπὸν δεῶν νὰ ἐφαρμοσθῇ ἐν παντὶ τὸ: « ἀπόδοτε τὰ τοῦ Καίσαρος Καίσαρι καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ ». τῷ ὀργάνῳ, ᾧ ἐχρήσατο ὁ Θεὸς καὶ δι' οὗ ἐξήσκησεν ἐπ' ἐμοῦ τὴν ἀγαθότητά του, δεῶν ν' ἀφιερωθῇ τὸ βιβλίον τοῦδε, καὶ ἡ ἐκδόσις τῆς ἀκολουθίας Ἐφραίμ τοῦ Σύρου δεῶν ν' ἀνατεθῇ τῷ δόντι μοι τὸ ὄνομα Ἐφραίμ.

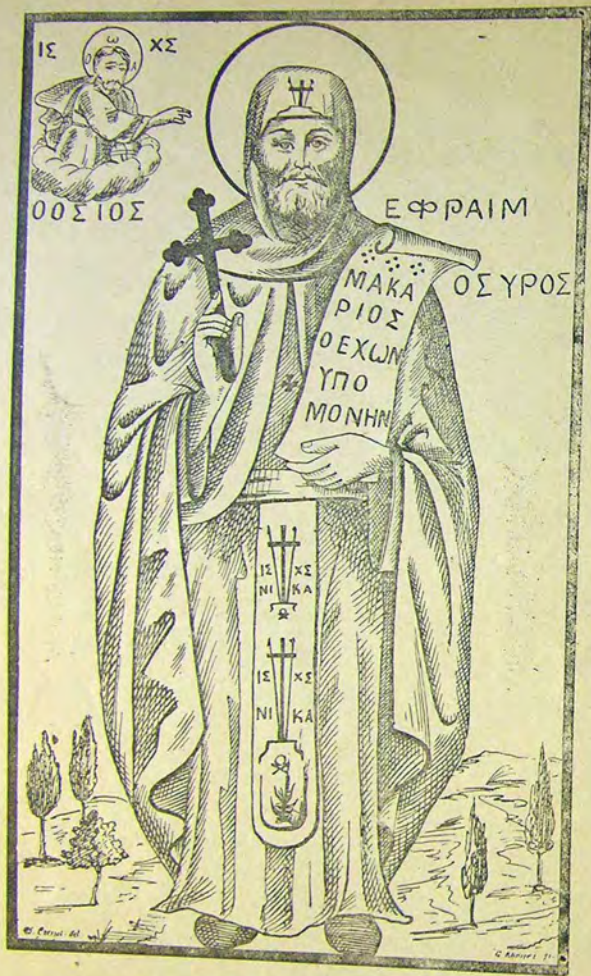
Ἐν Ἱεροσολύμοις τῇ 4 Αὐγούστου 1903

ΕΦΡΑΙΜ Ι. ΒΟΛΑΝΑΚΗΣ

Στίχοι ἰκετήριοι πρὸς τὸν Ὅσιον Ἐφραίμ,
ἐν μέτρῳ ἡρώφ.

Γουρόμαι σε Πάτερ πολυάμφε μακάρι' Ἐφραίμ,
Ἐννεσίησιν ἐς Γέα σῆσι, λιτήσι τε Πατρός,
Ῥᾶ δέσσειν ἐν ἡματι ὑστατίῳ δεξιτεροῖς,
Τάξι μ' ἠδὲ τ' ὀπὸς βασιλῆος ὑψιβάτοιοῦ τε,
Ἀκούσαιμι λιγέας, ἐς μακάρων τε πόλην,
Καλούσης· ὧς κε νόσει σὺν ὕδω Τριάδα γε.
Ἦδὲ τοῖς ἀπ' ἐμοῦ μάκαρ, αὐτ' ἀγαροῖς ἐπέεσσι,
Κώλυε τῷ δ' ἐν ἄστατέοντι βίῳ πάθεα πάντα·
Ἀργαλέα, στυγερά, κρυερά, δυσοφερά, δυσάριθμα.
Ἠπιόασί με καὶ θεοτερπέσιν, ὧ ἄγαθέ, θεσμοῖς,
Φράσσων, ἥντε πόλην τείχεσι, δημοσίητι.

Φῶς νοητῶν ἀπαστράψας φωτιστικός, ἀνεδείχθης Ἡ-
 λιος, φεγγισθὸς ἀρεταῖς, καὶ δογμάτων κάλλεσιν
 Ἐφραίμ, καταυγάζων τῶν πιστῶν ἅπαν τὸ πλήρωμα.

Τῆς Κῆ' Ἰανουαρίου

Μνήμη

τοῦ ὁσίου καὶ θεοφοροῦ
 πατρὸς ἡμῶν

ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ

Ἐσπέρας ἐν τῷ μικρῷ ἑσπερινῷ, ἰστώμεν στιχ. δ' καὶ
 ψάλλομεν στιχρ. προσόμοια. Ἦχος α'.

Πανεύφημοι Μάρτυρες ὑμᾶς.

Εὐφραίνεται ὄντως ἡ Χριστοῦ, Ἐκκλησία σήμε-
 ρον, καὶ γηθοσύνως τὴν μνήμην σου, πανηγυρίζουσα,
 ἐχθῶ σοι Πάτερ, ἀσκητῶν τὸ καύχημα, Ἐφραίμ
 Ἄγγελων χαίροις ἐφάμιλλε, Δαβὶδ ὁμότροπε, οἰκου-
 μένην ὁ συγγράμμασι, σοῖς αὐγάσας, χαίροις πανα-
 οἶδιμε.

Ετάσεως ὦραν τὴν φρικτὴν, ἐσαεὶ πανόλβιε, καθι-
 στορῶν θερμοῖς δάκρυσι, τὴν γῆν κατέβρεχες, ταλα-
 νίζων πάτερ, σεαυτὸν ἐκάστοτε διὸ ἐν οὐρανίοις ἐ-
 σκήνωσας, θαλάμοις Ὅσιε, τὸν Σωτῆρα δυσωπῶν ἀ-
 εἶ, ὑπὲρ πάντων, τῶν μακαριζόντων σε.

Ὡς ἥλιος ἄλλος ἀληθῶς, ἐν τῷ στερεώματι, τῷ νοη-
 τῷ ἀνατέταλκας, Ἐφραίμ τρισόλβιε, Ἐκκλησίας θεί-
 αις, σελαγίζων λάμπεισι, σαφῶς τὸ χριστεπώνυμον πλή-

ρωμα, πρὸς οὐρανίους τε, ποδηγῶν ἐπαύλεις λόγοις σου, σωτηρίαις, Ἄγγελε ἐπίγειε.

Ὡς σάλπιγξ χρυσήλατος σαφῶς, καὶ Πνευματοκίνητον, ὄργανον, πάτερ, ἀσκήσεως, ὡς ἐμπνεόμενος, οὐρανόθεν τύπους, καὶ τὰ χριστομίμητα, σοφέ, σὺ ἐπαγγέλματα ἔκρουσας, ραθύμους Ἄγιε, διεγείρων πρὸς μετάνοιαν· διὸ πόθῳ, πάντες σε γεραίρομεν.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'.

Εμφρόνως τῶν ὀχληρῶν τοῦ βίου ἀπαναστάς, Ἐφραὶμ αἰοῖδιμε, φιλησυχία τὴν ἔρημον κατέλαβες· καὶ δι' αὐτῆς πρὸς Θεὸν πρακτικῶς ἀναγόμενος, τῷ κόσμῳ ἔλαμψας φωστήρ, καὶ ῥήματα ζωῆς τοῖς ἀνθρώποις ἐπήγασας· διὸ μὴ παύση ἐν ταῖς εὐχαῖς σου στηρίζων ἡμᾶς, ἐκ βλάβης τοῦ ἀλλοτρίου, ῥυσθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν, Ὅσιε Πάτερ.

Καὶ ἄνθ. Θεοτοκίον.

Θεὸν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα ἔγνωμεν Θεοτόκε Παρθένε, αὐτὸν ἰκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀποτίχον στιχ. προσόμοια. Ἦχος β'.

Οἶκος τοῦ Εὐφραθά.

Χαίροις τῶν ἀσκητῶν, κρηπὶς καὶ ὠραιότης, Ἐφραὶμ καὶ συμπολίτα, Ἀγγέλων φαεσφόρων, καὶ Ἐκκλησίας καύχημα.

Στιχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου...

Δεῦρο τῶν μοναστῶν, ὁ θίασος συμφώνως, ὤδαῖς ἐν

λιγυκρότοις, Ἐφραὶμ τὸν θεοφόρον, καὶ ἐν ὁσίοις στέψωμεν.

Στιχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος...

Εὐθεος μοναστῶν, χαίροις ὁ ποδηγέτης, ἔξοχος κοσμιότης, Ἐκκλησιῶν τε πάτερ, χαίροις Ἐφραὶμ θεσπέσιε.

Δόξα, Τριαδικόν.

Λάμψον μοι σὰς αὐγὰς, Τριάς ἢ ἐν Μονάδι, Μονάς τε ἐν Τριάδι, Πατήρ, Υἱὸς καὶ Πνεῦμα, τὸν νοῦν φωταγωγοῦσάν μου.

Καὶ ἄνθ. Θεοτοκίον ὁμοιον.

Γλῶσσαι αἰ μὴ τρανῶς, ὁμολογοῦσαι, Κόρη, πρὸ τόκου, καὶ ἐν τόκῳ, σαφῶς καὶ μετὰ τόκον, Παρθένον σε φιμούσθωσαν.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος πλ. δ'.

Εκ τοῦ στόματός σου ὑδάτων ζωῆς, πηγάσασα χάρις, τὴν Ἐκκλησίαν ἐπλήρωσε, καὶ τῆς κατανύξεως, κόσμῳ ποταμοὺς ἐπανέβλυσε, τὸ ρεῖθρον ἡμῖν τῆς μετανοίας προχέοντας· ἀλλὰ σοῖς λόγοις παιδεύων Ἐφραὶμ Πατήρ ἡμῶν Ὅσιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ ἀπόλυσις.

ΕΝ ΔΕ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Τὸ Μακάριος ἀνὴρ.

Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν στχ. η'. καὶ ψάλλομεν στχρ. προσόμοια. Ἦχ. δ'. **Ως γενναῖον ἐν μάρτυσιν.**

Τοῦ Χριστοῦ τὸν γλυκύτατον, ζυγὸν Πάτερ ἀράμενος, ἐπὶ ὤμων Ὅσιε ἐκ νεότητος, τούτῳ στοργῇ ἠκολούθησας. ἀρδεύων τὴν ἔρημον, παμμακάριστε Ἐφραΐμ, ταῖς δακρῦν ἐκχύσεσιν ὅθεν εἰληφας, τοὺς καρποὺς τῶν καμάτων σου πλουσίως, ἐν τῇ ἀνω βασιλείᾳ, σὺν ἀσωμάτοις γηθόμενος.

Μοναζόντων σὺ καύχημα, θεορρήμον πανόλβιε, Ἐφραΐμ πέλεις Ὅσιε, καὶ ἐδραΐωμα, διό σε πόθῳ γεραίρομεν, βοῶντες γηθόμενοι, χαίροις ἀσειστον Χριστοῦ, Ἐκκλησίας προπύργιον, παμμακάριστε, πολιστὰ τῆς ἐρήμου, οἰκουμένην, διαυγέστατε φωστήρ τε, ὁ δαδουχῶν χαίροις λόγοις σου.

Τῶν δαιμόνων τὴν ἔπαρσιν, καταβέβληκας Ὅσιε, τῷ σταυρῷ φραζάμενος τοῦ Δεσπότη σου, διό ὡς πόλεις ἀνέδειξας, ἐρήμων τὰ ἄβατα, παναοίδιμε Ἐφραΐμ, Ἐκκλησίας ἀγλαΐσμα, πανσεβάσμιε ἀκορέστω στοργῇ διό σε πάντες, συνελθόντες εὐφημοῦμεν πνευματικῶς ἀγαλλόμενοι.

Ὡς ἀστέρα σε ἄδυτον, διαλάμποντα πάνσοφε, ἐν τῷ στερεώματι ἐπιστάμεθα, τῆς Ἐκκλησίας αἰοίδιμε, πιστοὺς καταυγάζοντα, λαμπηδόσιν ἀληθῶς. τῶν σῶν

λόγων ἐκάστοτε ὅθεν ἅπαντες, συνελθόντες γηθόμενοι θεόφρον, τὴν ἐτήσιόν σου μνήμην, χρεωστικῶς ἑορτάζομεν.

Ἔτερα στχρ. προσόμοια. Ἦχος πλ. β'.

Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ὅλην ἀποθέμενος, βιωτικὴν τυραννίδα, τὸν χρηστὸν ἀράμενος, ζυγὸν τῷ Κυρίῳ σου ἠκολούθησας, ἐν θερμοῖς δάκρυσι, διανύων πάτερ, τὸ τοῦ βίου τούτου στάδιον, καιρὸν σοφώτατα ἐξαγοραζόμενος ἐνδοξεῖ διόπερ ἐν σκηνώμασι, παραδείσου νῦν ἀγαλλόμενος, συγχορεύεις ὄντως. Ἀγγέλοις καὶ ὁσίοις τὸν Χριστὸν, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν τιμῶντων σε, ἱκετεύων, Ἅγιε.

Χαίροις, χρυσαυγέστατε, ἀστήρ Ἐφας καὶ κύδος μοναστῶν, πανεύφημε, Ἐφραΐμ ὁ τὰ πέρατα, κατακλύζων γῆς· σοῖς σοφοῖς ῥήμασιν, οἷά τις Εὐφράτης, καὶ ἐγείρων πρὸς μετάνοιαν, ῥαθύμους, ἅγιε, χαίροις ἀληθῶς ἀξιάγαστε, Ἀγγέλων ὦ ἐφάμιλλε, χαίροις τε σφραγὶς τῆς ἀσκήσεως, καὶ τῆς Ἐκκλησίας, ὠραίσμα, ὑπὲρ ἡμῶν Χριστῷ, ὁ ἱκεσίας ποιούμενος, χαίροις θεοδόξαστε.

Τίς μὴ μακαρίσῃ σε, τὸν πολιστὴν τῆς ἐρήμου; τίς μὴ ἀνυμνήσῃ σου, τὰ ὑπερφυέστατα κατορθώματα; τὸ εὐχῆς σύντονον, τῶν δακρῦν ἅμα, τὸ ἀεῖρρυτον πανόλβιε, τὸ ἀσκήσεως, εὐτονον καὶ τὸ ὑπεράνθρωπον, Ἐφραΐμ ἀκτημοσύνης τε, ὥστε ἠλαττώθης σαφέστατα, βραχὺ παρ' Ἀγγέλους, χιτῶνα τὸν δερ-

μάτινον ἀκμήν. φέρων ὃν πάλαι ἀρχέγονοι, πικρῶς ἐξυφάναντο.

Λύραν παναρμόνιον, σέ κεκτημένη καθώσπερ, καὶ πνευματοκίνητον, Ἐκκλησίας ὄργανον τὰ θεόπνευστα, ἀληθῶς ῥήματα, τὰ πρὸς τρίβον ἄνωγας, τὴν εὐθειάν διϊθύνοντα, καὶ πρὸς σωτήριον, κλυδωνιζομένους λιμένα τε, ἀεὶ ἐγκαθορμίζοντα, μελωδεῖ Χριστὸν μεγαλύνουσα· ὃν μὴ παύση πάτερ, ὑπὲρ τῶν σέ τιμώντων δυσωπῶν, καὶ ἐκτελούντων θεσπέσιε, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα, ἦχος πλ. Β'.

Ὡς Ἡλῖός τις ἐν τῷ νοητῷ, τῆς Ἐκκλησίας ἀνέτειλας στερεώματι; τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα, ταῖς σοφαῖς σοφαῖς εἰσηγήσεσι· διό σοι τὸ πατρῶον σέβας χρεωστικῶς ἀπονέμοντες, συνελθόντες στοργῇ ἀκορέστῳ βοῶμέν σοι· χαίροις ὃ τὰς τῶν χερσομανουσῶν ψυχῶν ἡμῶν ἀκάνθας, τῷ πυρὶ τῶν θεοπνεύστων ἐμπυρίζων λογίων σου· χαίροις σάλπιγξ, ἢ τὰς τῶν ψυχῶν λαμπάδας, ἀεὶ ἐτοιμάζειν σαλπίζουσα, καὶ πρὸς ἀοράτους συμπλοκάς, χωρεῖν ἡμᾶς παροτρύνουσα· χαίροις ὃ τοῦ μονήρους βίου κανὼν ἀκριδέστατος, καὶ τῶν ἐν κινδύνοις ρύστης ὁ ὀξύτατος· ὡς οὖν τῷ θρόνῳ τοῦ παντάνακτος Χριστοῦ παριστάμενος, πρέσβευε ὑπὲρ τῶν σέ ὑμνούντων, καὶ ἐκτελούντων τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Καὶ τῶν Θεοτοκίων.

Τίς μὴ μακαρίσῃ σε, Παναγία Παρθένε; τίς μὴ

ἀνυμνήσῃ σου τὸν ἀλόχευτον τόκον, ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς, ἐκλάμπας Υἱὸς μονογενής, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς Ἀγνῆς προήλθεν ἀφράστως σαρκωθεῖς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς; οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων, ἀσγγύτως γνωριζόμενος αὐτὸν ἰκέτευε, σεμνὴ παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἴσοδος τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. γ'. 1

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἀφῆται αὐτῶν βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κίχως ἡ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσὶν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κλασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέφρασεν αὐτούς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσουσι αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὀσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ε'. 1

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρά Ὑψίστου. Διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασιλεῖον τῆς εὐπρέπειας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν τὴν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτί-

σιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης, καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ὁσιότητα· ὀξυνεὶ δὲ ἀπότομον ὄργην εἰς ῥομφαίαν· συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ Κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονας. Πορεύονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τοξοῦ τῶν νεφῶν ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται, καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ, πλήρεις βίβησονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως· ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς. Καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δικαστῶν. Ἀκούσατε σὺν Βασιλεῖς καὶ σύνετε, μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς· ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις Ἐθνῶν. Ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. δ'. 7

Δίκαιος, ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Ἰῆρας γὰρ τίμιον. οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῶ ἐτῶν μεμέτρηται. Περίαι δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γήρως, βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος ἠγαπήθη, καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν, μετετέθη. Ἠρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ· βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλά, καὶ ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἄκακον. Τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες, καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς Ὅσιοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λιτὴν, στγρ. ἰδιόμελα. Ἦχ. α'.

Δαδτικὴ οἶά περ τις ἔλαφος, ὑδάτων πηγὰς ἐπιποθοῦσα. οὕτως ἡ ψυχὴ σου τὸν Κύριον, ἐκ νεότητος πάτερ ἐπεπόθησε· τίς σου τοιγαροῦν τὸν ἔνθεον ζῆλον ἐξείποι τρισόλβιε; καὶ τὰ ὑπὲρ νοῦν ἀγωνίσματα, τὰ Ἀσωμάτοις μᾶλλον ἰδία, ἢ ἀνθρώπων θνη-

τὸν σαρκίον περικειμένῳ· τὰς παννύχους φημί στάσεις, χαμευνίαν τὴν ὑπέρογκον, καὶ ἐγκράτειαν τὴν ἄσυλον ταπεινοφροσύνην, ἀκτημοσύνην τε τὴν ἀγγελιομίμητον, καὶ τὴν Χριστομίμητον πρὸς Θεὸν καὶ πλησίον ἀγάπην· ὅθεν πρὸς Χριστοῦ ἐπαξίως τὰ γέρα εἴληφας. ὃν αἰεὶ καθικέτευε. Ἐφραὶμ πανένδοξε, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δωρήσασθαι τὸ μέγα ἔλεος. Ἦχ. β'.

Τὸν ἐπίγειον Ἄγγελον, καὶ οὐράνιον ἄνθρωπον, δεῦτε μοναστῶν τὰ πλήθη εὐφημήσωμεν, Ἐφραὶμ ἀσκητῶν τὸ ἀκροθίνιον· χαίροις πρὸς αὐτὸν κραυγάζοντες, ἄμπελος σαφῶς βοτρυηφόρος, ὡς ποτὲ καθ' ὕπνου τεθέασαι, ἐξ ἧς πιστοὶ μεταλαμβάνοντες, ζωὴν αἰώνιον κληρονομοῦμεν· χαίροις νοητὴ ἀστερόεις οὐρανέ, ἀστερομαρμαρυγαῖς σελαγίζων ὑψηλὸν· χαίροις ἐδεσμαποθήκη νοητή, ἡ πεινώσας ψυχὰς ἐμπιπλῶσα· χαίροις ὁ τοῖς ἐρυσίμοις λόγοις σου, πολλοὺς ἀνάγων πρὸς ζωὴν τὴν αἰώνιον.

Ἦχος, γ'.

Εἰδημόνως τὸ παρὸν διανύων στάδιον, τὴν νοητὴν ναῦν πρὸς ὄρμον ἔσπευδες ἐγκαθορμίσαι οὐράνιον· καὶ ὄντως οἶά περ ἄριστός τις οἰακοστρόφος, σταυροφοροῦσαν ταύτην ἐκεῖσε διέσωσας· διὸ πάτερ ὄσιε, Ἐφραὶμ πατέρων ὑπέρτερε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ ἀτρέπτως ἐνανθρωπήσαντι, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς τῶν ἐτησίως, τὴν σὴν αἰσιέβαστον τελούτων πανήγυριν.

Ἦχος, δ'.

Προφητικῶς καταβρέχων τὴν στρωμνὴν τοῖς δάκρυσι, καὶ μελέτην βίου ποιούμενος τὴν μετάνοιαν, τῆς κρίσεως τὸν φόβον, ἔργοις ἡμῖν, καὶ διὰ λόγων ὑπέδειξας· διὸ τὴν σὴν τιμῶμεν ἅπαντες, συνελθόντες παμμάκαρ μνήμην, παραδόξων πραγμάτων αὐτουργέ, Ἐφραὶμ αἰοῖδιμε, καὶ νῦν δυσωποῦμέν σε· πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, Ἦχος, Πλ. α'.

Πᾶσαν τύρβην βιωτικὴν, ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας ἐμφρόνως ἀποσεισάμενος, καὶ τὸν σαυτοῦ αὐχένα, τῷ χρηστῷ τοῦ Κυρίου ὑποτιθεὶς ζυγῷ, ἦρας τὸ ἐλαφρὸν αὐτοῦ φορτίον, σπηλαιῖσι καὶ ὄρεσι, καὶ ταῖς ὄπαῖς τῆς γῆς αὐλιζόμενος, καὶ πόλει, πόλιν ἀμείβων ἀποστολικῶς μὴ πήραν, μηδὲ βαλάντιον κτητάμενος, τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ σαφῶς ἐκμιμούμενος· ὅθεν καὶ πρὸς θεῖον γνόφον ἐπαξίως ὡς εἰσδύσας, καὶ πᾶσαν γνῶσιν ἐκείθεν ἀρυσάμενος, τὰ θεόπνευστα κατεβρόντησας ἡμῖν θεσπίσματα, ἃ νῦν πιστοὶ κατέχοντες, πρὸς ζωὴν αἰώνιον ἡμᾶς ριθμίζουσι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν Σε. Θεοτόκε Παρθένε, καὶ δοξάζομέν Σε, οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος, τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον, τὸ τεῖχος τὸ ἀρρήκτον, τὴν ἀρραγῆ προστασίαν, καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν στίχον, στιχ. προσόμοια.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

Χαίροις τῶν ἀσκητῶν καλλονή, οὐρανοβάμον, καὶ ἐπίγειε ἄγγελε, ὁ πρόμαχος Ἐκκλησίας, ὁ δυσσεβούντων ὀρμάς, ἀποκρούσας σθένει παμμακάριστε, Σταυροῦ· καὶ τὴν ἔπαρσιν, θριαβεύσας ψυχώλεθρον, τὴν τῶν δαιμόνων, ἀθλητῆς ὡς ἀήττητος, Ἐφραὶμ ἐνδοξε· χαίροις κλέος ἡμέτερον, καύχημα τῶν περάτων γῆς. θαυμάτων τὸ πέλαγος, τῶν μοναζόντων ἀκρότης, χαίροις κανὼν ἀκριβέστατε, ἀσκήσεως πάτερ, χρυσαυγέστατε φωσφόρε, χαίροις πανεύφημε.

Στιχ. Τιμίος ἐναντίον Κυρίου.

Σπείρας σαφῶς ἐν δάκρυσι γῆ, ἀγαλλιάσει, θεριεῖς νῦν τὰ δράγματα, τῶν πόνων σου βασιλεία, ἐν Οὐρανίῳ Ἐφραὶμ, σὺν Ὅσιος πᾶσι, καὶ δικαίοις τε ὡς θείας ἐλλάμπφως, ἀπολαύων οὖν ἐνδοξε, καὶ τῷ ἀφράστῳ παριστάμενος θρόνῳ τε, τοῦ Παντάνακτος, χεῖρας πάτερ ἰκέτιδας, ἔπαρον Χριστομίμητε, ὑπὲρ τῶν τελούντων σου, τὴν μακαρίαν νῦν μνήμην, καὶ σέ εἰκότως πανόλβιε, θερμῶς γεραιρόντων, καὶ τὰ σὰ παιανιζόντων ἔργα ἐξαισία.

Στιχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος.

Ἄνδρον πεφυτευμένον σαφῶς, παρὰ ὑδάτων, διεξόδους γινώσκομεν, καὶ κάλαμον γραμματέως, σέ ὀξυγράφου Ἐφραὶμ· ἐξεχύθη χάρις γὰρ ἐν χεῖλεσι, τοῖς σοῖς· ὅθεν ἐνδοξε, ποταμοῦ ὡς ὀρμήματα, ἐκ στόματός σου, θυμηδίας καὶ τέρψεως, ὄντως γέμοντα, τὰ

θεόπνευστα ῥήματα. πάλιν Θεοῦ εὐφραίνοντα, ἐκκέ-
χυνται Ὅσιε, μεγαλοκῆρυξ Θεόφρον, δι' ὧν πιστοὶ
ἀρδευόμενοι, ψυχῶν σωτηρίαν, ἀληθῶς ἀναβλαστοῦ-
μεν. καὶ μέγα ἔλεος.

Δέξα. Ἦχος. Πλ. δ'.

Υπὲρ τὸν αἰσθητὸν ἥλιον, ἡ ἐτήσιος πάτερ ἐξέ-
λαμψε μνήμη σου. ὀρθοδόξων καταυγάζουσα τὰ συ-
στήματα· ὅθεν Ὅσιε τανῶν συνελθόντες, ἐν λιγοκρό-
τοις ἄσμασι, καὶ τὴν ὑπέρτιμον καταστέφοντες κο-
ρυφὴν κραυγάζομεν· χαίροις ὁ τοῖς πυρίνοις φθόγγοις
σου. τὰ δυσεβούντων σαθρὰ ἐμπυρίζων, καὶ φληνα-
φῶδη διδάγματα· χαίροις ὁ στείρας ψυχὰς τε καὶ
ἀγόνους, εὐτεκνούσας ἀναδεικνύων καὶ καλλιπαιδας,
τοῖς κατανοκτικοῖς καὶ ἐνθέοις λόγοις σου. Καὶ νῦν
ὡς τῷ θρόνῳ παριστάμενος τοῦ Δεσπότη σου, καὶ
θείας ἐναπολαύων ἐλλάμφεως, αἰτησαι ἰλασμόν ταῖς
ψυχαῖς ἡμῶν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἀνώμφευτε Παρθένε, ἡ τὸν Θεὸν ἀφράστως συλ-
λαβοῦσα σαρκί. Μήτηρ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, σὼν οἰ-
κετῶν παρακλήσεις, δέχου Πανάμωμε, ἡ πᾶσι χο-
ρηγοῦσα, καθαρισμὸν τῶν πταισμάτων· νῦν τὰς ἡ-
μῶν ἰκεσίας προσδεχομένη, δυσώπει σωθῆναι πάν-
τας ἡμᾶς.

Ἄπολυτίκιον. Ἦχος α'.

Τῷ ζήλῳ Χριστοῦ ἔσαι πάτερ πυρπολούμενος,
τοὺς βιωτικούς ἀπεσεῖσω θορύβους, ὡς ἐχέφρων
καὶ πάνσοφος· ὅθεν ὡς στύλος ἀληθῶς, ταῖς ἀρεταῖς

διαλάμπων, καθωράθης θεσπέσιε, καὶ ὄργανον
κρουόμενον, ἐν τῷ πλήκτρῳ τοῦ Θεοῦ πανεύφημε-
δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ σὲ χρο-
σοδόξαν ἀναδείξαντι, Εὐφράτην ῥείθροις δογμα-
των, τὴν οἰκουμένην καταρδεύοντα.

Θεοτοκίον. Τοῦ Γαβριὴλ φθεγγαμένου σοι.

Εἰς τὸν ὀρθρον.

Μετὰ τὴν α'. στγλγ. Κάθισμα

Ἦχος γ' Θείας πίστεως.

Μέγαν εὐρατο ἡ Ἐκκλησία, σὲ ὑπέρμαχον Ὅσιε
πάτερ, αἰρετικῶν διασκεδάζοντα θήρατρα· Ἀπολι-
νάριον λύκον γὰρ οἶά περ, ἐκσφενδονίσας τῆς ποι-
μνης Παντάνακτος. Θεοσόφῳ σου, μεθόδῳ Ἐφραὶμ
πανόλβιε, Τριάδα σέβειν, ἡμᾶς ἐξεπαίδευσας.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θρόνος πάγχρυσος τοῦ βασιλέως, καὶ Παράδεισος
διηθησιμένος, ἀνεδείχτης Θεοτόκε Πανάχραντε· τὸν
γὰρ Θεὸν ἐν γαστρὶ σου βαστάσασα, εὐωδιάζεις ἡ-
μᾶς θείαις χάρισιν· ὅθεν ἅπαντες, Θεοῦ ἀληθῶς Μη-
τέρα σε, κηρύττομεν αἰεὶ καὶ μεγαλύνομεν.

Μετὰ τὴν β'. στγλγ. Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Τὸν χρηστὸν ἀράμενος, ζυγὸν Κυρίου, τὰ τοῦ κό-
σμου οἶά περ, χόρτον ἠγήσω τὰ τερπνά, ὅθεν Ἄγ-
γέλων τὰ τάγματα, ἔφθασας πάτερ, Ἐφραὶμ παμ-
μακάριστε.

Δόξα.

Ενεδύσω θώρακα δικαιοσύνην, και ἀσπίδα ἔνδοξε, ἀκαταμάχητον Ἐφραΐμ, τὴν ὁσιότητα Ὅσιε δι' ὧν καθεῖλες, εὐστόχως κακόφρονας.

Και νῦν. Θεοτοκίον.

Επελεύσει Πνεύματος τοῦ Παναγίου, τοῦ Πατρὸς τὸν σύνθρονον, και ὁμοούσιον φωνῇ, Ἄγνη, Ἀγγέλου συνέλαβες, Θεοκυῆτορ, Ἀδὰμ ἢ ἀνάκλησις.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον. Κάθισμα.

Ἦχος, πλ. δ'. **Τὴν Σοφίαν και λόγον.**

Εγκρατεία και πόνοις τοῖς ὑπὲρ νοῦν, τῶν παθῶν ἀπενέκρωσας προσβολάς, δαιμόνων τε τὰς φάλαγγας, ὑπομονῇ κατήσχυνας, και ὡς φωσφόρος ὄφθης, Ἐφ' ἧς ὀρμώμενος, θείαις αὐγαῖς τὰ πέρατα, αὐγάζων πανεύφημε· ὄθεν δυσωπῶ σε, παμμακάριστε πάτερ, ψυχὴν τὴν ἀθλίαν μου, τὴν ἐν γνόφῳ καθεύδουσαν, τῆς ἀγνοίας καταύγασον, ταῖς σαῖς εὐπροσδέκτοις λιταῖς, πρὸς τὸν Χριστὸν και Θεάνθρωπον Κύριον, ἵνα πόθῳ σε, μακαρίζω πανσέβαστε.

Δόξα, και νῦν. Θεοτοκίον.

Ὡς πανάμωμος Νύμφη τοῦ Ποιητοῦ, ὡς ἀπείρανδρος Μήτηρ τοῦ Λυτρωτοῦ, δοχεῖον ὡς ὑπάρχουσα, τοῦ Παρακλήτου Πανύμνητε, ἀνομίας με ὄντα, αἰσχρὸν καταγώγιον, και δαιμόνων παίγνιον, ἐν γνώσει γενόμενον, σπεῦσον και τῆς τούτων, κακουργί-

ας με ῥῦσαι, λαμπρὸν οἰκητήριον, δι' ἀρετῆς ἀπαρτίσασα, φωτοδόχε ἀκήρατε διώξον τὸ νέφος τῶν παθῶν, και τῆς ἄνω με μεθέξεως ἀξιώσον, και φωτὸς ἀνεσπέρου προσβείαις σου.

Οἱ Ἀναβαθμοί, τὸ α'. Ἀντίφωνον τοῦ τετάρ. Ἦχ.

Προκείμενον, Ἦχος δ'.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου, ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ.

Στχ. Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ

Πᾶσα Ἦνοή. Εὐαγγέλιον Ὅσιακόν.

Μετὰ τὸν Ν'. ψαλ. Ἰδιόμελον, ἦχος πλ. β'.

Ὅσιε Πάτερ, ἐν νόμῳ Κυρίου ἡμέρας μελετήσας και νυκτός, ὄφθης ἀληθῶς ἀνὴρ μακάριος· και γὰρ τὰ ἀρρήτα ἐκείθεν, ὡς ἐκ πηγῆς ἀενάου, ἀρυσάμενος μυστήρια, τὴν οἰκουμένην πᾶσαν κατήρδευσας, τοῖς θεοφθόγγοις λόγοις σου· και νῦν ἄφεισιν πταισμάτων ἡμῖν δωρήσασθαι, Χριστὸν καὶ κίετευε.

Οἱ Καρότες τῆς Θεοτόκου μετὰ τῶν Εἰρμῶν, εἰς σί'.

και τοῦ Ἀγίου οἱ δύο εἰς ἦ'.

Ὁ Καρῶν τῆς Θεοτόκου.

ᾠδὴ, α'. Ἦχος β'. Ποίημα Θεοφάνους.

Οὐ ἡ ἀκροστιχίς. Τοὺς προστρέχοντας εἰς σέ, σῶζε Παρθένε.

Ὁ Εἰρμός

» Δεῦτε λαοί, ἄσωμεν ἄσμα Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῷ διελόντι θάλασσαν, και ὀδηγήσαντι, τὸν λαὸν ἐν ἀνήκει, δουλείας Αἰγυπτίων, » ὅτι δεδόξασται. Δίς.

Τὸν εὐσεβῶς, σέ Θεοτόκοι Κυρίως Ἄγνην, ὀμολογοῦντα ἄκραντε, मुखῇ και στόματι, χαλεπῶν ἐκ κινδύνων, και νόσων και πταισμάτων, σύ με διάσωσον.

Ὅλην ἐν σοί, τῶν χαρισμάτων τὴν ἄβυσσον, ἀπαχειμένην ἔγκω-
μεν, διὸ προσφιύγοντες, Θεοτόκε προθύμως. τῇ σκέπῃ σου τῇ θείᾳ
διασωζόμεθα.

Ἵπὲρ ἡμῶν, τῶν σὲ ὑμνούτων δυσώπησον, τὸν σαρκωθέντα πά-
ναγνε, ἐκ τῶν ἀχράντων σου, καὶ τιμίων αἱμάτων, ρυσθῆναι ἐκ πται-
σμάτων, καὶ νοσημάτων πικρῶν.

Σὲ οἱ πιστοί, καύχημα πάντες κεκτήμεθα, καταφυγὴν καὶ στή-
ριγμα, καὶ ἀγαλλίμα, καὶ ψυχῶν σωτηρίαν, ἐλπίδα τε καὶ τείχος
θεοχαρίζετε.

Ἴτερος Κανὼν νέος τοῦ Ἁγίου, οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Μητὸς ἡμῶν σεν, φάει τρισολαμπεί Ἐφραϊμ.

Ὡδὴ α'. Ἦχος β'. **Ἐν βυθῷ κατέστρωσε ποτέ.**

Μακαρίας θείας τε ζωῆς, ἅγιε λαβόμενος, καὶ τριλαμπέως ὡς φω-
τὸς ἐμφορούμενος, σκοτισθεῖσαν πάθει, τὴν ἀθλίαν ψυχὴν μου πάτερ
καταύγασον, ὅπως γλυκυθύμως ἄσω σοι, ἐφύμνια, πανεύφημε.

Νηστεία σαφῶς καὶ προσευχῇ, καὶ τοῖς ἀενάοις τε, Ἐφραϊμ κρου-
νοί: τῶν δακρύων τε, Ὅσιε, σεαυτὸν κατέτηξας, θθεν ἀδράν παρὰ
Χριστοῦ τὴν ἀντίδοσιν, ἐκοιμῶ πάτερ Ὅσιε, φωσφόρε θεαυγέστατα.

Ἡ σὴ νῦν ἐξέλαμψεν ἡμῖν, μνήμη φαισίμβροτος, ὡσπερ ἠὼς ἐφα-
πλοῦσα μαρμαριγὰς, τῶν κατορθωμάτων σου, καὶ σκοτόμαιναν ἀπε-
λαύνουσα ἅπασαν, θθεν ἐκ συμφώνου ἐνδοξε, πιστοὶ σὲ μακαρίζομεν.
Θεοτοκίον.

Σὲ χρυσοῖς ἀγνήν τὴν χρυσοῦτος, περιβεβλημένην τε, πεποικιλ-
μένην χρυσοῖσι χλωρότητι, λογικὴν τε πέλειαν, ἀκατάφλεκτον βᾶτον
ἦν περ τεθέαται, Μωσῆς ὁ θεόπτης ὄρει τε. πιστοὶ νῦν μεγαλύνομεν.

Ἴτερος κανὼν τοῦ Ἁγίου, ποίημα Θεοφάνους.

Ὁδὴ ἀκροστιχίς Ἐφραϊμ γεραίρω τὸν νοητὸν Εὐφράτην.

Ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. β'. **Ὡς ἐν ἠπειρῷ πεζεύσας ὁ Ἰσορ.**

Εὐφραντικῇ ἔπομβρία σῶν προσευχῶν, τὴν ψυχὴν μου ἄρδουσον,

ξηρανθεῖσαν τῷ αὐχμῷ, τῶν παθῶν, καὶ λόγων μου τὴν σὴν, εὐφρη-
μησαι ἑορτήν, παμμάκαρ ἔμπνευσον.

Φῶς νοητὸν ἀπασπράφας φωτιστικός, ἀνεδείχθης Ἥλιος, φεγγεβό-
λοις ἀρεταῖς, καὶ δογμάτων κάλλεσιν Ἐφραϊμ, καταυγάζων τῶν πι-
στῶν ἅπαν τὸ πλήρωμα.

Ρεῖθροις δακρύων τὴν φλόγα τὴν τῶν παθῶν, κατασβέσας γέγο-
νας, σκευὸς τίμιον Ἐφραϊμ, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πηγὰς, ἀναβλύ-
ζων διδαχῶν θεομακάριστε.
Θεοτοκίον.

Ἄδιαφθόρος τὸν Λόγον ἐν τῇ γαστρὶ, δεξαμένη τέτοκας, τὸν λυ-
τρούμενον φθορᾶς, τοὺς αὐτὸν λατρεύοντας ἀεὶ, Μητροπάρθενε σεμνὴ
πύλη τῆς ὀντως ζωῆς.
Καταβασία.

Χέρσον ἄβυσσοτόκον, πέδον Ἥλιος, ἐπεπόλευσε πο-
» τέ: ὡσεὶ τείχος γὰρ ἐπάγη, ἐκατέρωθεν ὕδωρ, λαῶ
» πέζοποντοποροῦντι καὶ θεαρέστως μέλποντι: ἄσω-
» μεν τῷ Κυρίῳ, ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Ὡδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» Στερέωσον ἡμᾶς ἐν σοὶ Κύριε, ὁ ξύλω νεκρώσας τὴν ἁμαρτίαν,
» καὶ τὸν φόβον σου ἐμφύτευσον, εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν τῶν ὑμνούν-
» των σε.
Δίς.

Πρεσβείαις σου Ἁγνή Θεὸν ἐν ἔτεκες, παράσχου εὐέλκτον σοὶς
ικέταις, τοῖς προστρέχοσι τῇ σκέπῃ σου, καὶ πιστῶς προσκυνούσι
σου τὴν κύησιν.

Ρημάτων τῆς ἐμῆς ψυχῆς ἐπάκουσον, Παρθένε ἐκ βάθους μου τῆς
καρδίας, ἦν προσφέρω σοι Πανύμνητε, ἐκ παθῶν καὶ κινδύνων με
διάσωσον.

Ὅλην μου τὴν ζωὴν διακυβέρνησον, Παρθένε ἐλπίς μου καὶ προ-
στασία, πειρασμῶν καὶ περιστάσεων, λυτρωμένη δεινῶν με Ἄειπάρθενε.

Σοφίαν τοῦ Θεοῦ τὴν ἐνυπόστατον, ἀγάλας ὡς φέρουσα Θεοτόκε,
ἐξ ἀγνοίας καὶ πλανήσεως, λυτρωθῆναι τοὺς ὑμνούντας σε ἰκέτευε.

Ἄλλος. Ἐξήνθησεν ἡ ἔρημος.

Ἵπέροφρον πανένδοξε, βροτοκτόνον δράκοντα, Ἰησοῦς Ἀμαλῆκ ὡς πάλαι, Σταυρῷ τιμίῳ διώλεσας, Χριστῷ κραυγάζων σύ μου στερέωμα.

Μηδολως ὕπνον δέδωκας, ὀφθαλμοῖς πανεύφημε, καὶ σοῖς σαφῶς κροτάφοις τε θεοφόρε ἀνάπαυσιν, ἕως δοχεῖον γέγονας Πνεύματος.

Νεκρώσας παμμακάριστε, τῆς σαρκὸς τὸ φρόνημα, ἀσκητικαῖς παλαιστραῖς πάτερ τὸ ἔλαττον, κτθυπέταξας, Ἐφραὶμ Ὅσιων κύδι-
στε τῷ κρείττονι. **Θεοτοκίον.**

Ἡ σύλληψις Πανάχραντος, ὅ, τε τόκος ἄφθορος, τὸν γὰρ Χριστὸν κινήσασα ὑπὲρ νοῦν Παρθένος διέμεινας· διό σε Θεοτόκον πίστει σέβομεν.

Ἄλλος. Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς Σὺ.

Ἰλύος πάσης ἐμπαθοῦς, σεαυτὸν ἐκκαθάρας. ἀνεδείχθης δοχεῖον, ἀρετῶν ὡς ἀληθῶς, καὶ σκευὸς χωρητικόν, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Μηδ' ὄλως ὕπνον ὀφθαλμοῖς, δεδωκῶς οἶκος ὄφθης, τῆς Ἁγίας Τριάδος, καὶ σοφίας θησαυρός, τὸν Κόσμον καταπλουτῶν, χρυσαυγέ-
σι, δόγμασι μακάριε.

Γνωρίζει ἄλλον σε Χριστοῦ, ἡ σεπτῇ Ἐκκλησίᾳ, χρυσορροῖαν Εὐ-
φράτην, πελαγίζοντα σοφῶν, δογμάτων ἐπιρροαῖς, καὶ τὴν Κτίσιν, πᾶσαν καταρδεύοντα.
Θεοτοκίον.

Ἐν δύο φύσεσιν ὁ εἷς, τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἐξ ἀγῶν σου αἱμά-
των, σαρκωθεὶς θεοπρεπῶς, προήλθε τοὺς ἐξ Ἀδάμ, διασώζων, Πά-
ναγνε χρησιμότητι. **Καταβασία.**

Τὸ στερέωμα, τῶν ἐπὶ σοὶ πεποιθότων, στερέωσον
» Κύριε τὴν Ἐκκλησίαν ἣν ἐκτίσω τῷ τιμίῳ σου
» αἵματι.

Κάθισμα. ἤχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ἡ λαμπρὰ νῦν μνήμη σου, ὡς ἐξ ἐφίας, ἑωσφόρος ἔλαμψε, κατα-
φωτίζουσα πιστούς, ἐν εὐφροσύνῃ κραυγάζοντας· χαίροις πατέρων,
σεπτῶν ἀκροθίνων.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὸν θησαυρὸν τῆς σοφίας, τῶν μυστηρίων Χριστοῦ, τὸν Κρατῆρα
τὸν θεῖον τῆς καταλύσεως, ἀνυμνήσωμεν πιστοί· ἐν τῇ μνήμῃ αὐτοῦ
φερονύμως γὰρ αἰεὶ, τὰς καρδίας τῶν πιστῶν, εὐφραίνει ἐπεσι θεοῖς.
Ἐφραὶμ ὡς πράκτωρ καὶ μύστης, τῶν τοῦ Κυρίου ἀποκαλύψεων.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἡ θερμὴ προστασία καὶ ἀπροσμάχητος, ἡ ἐλπίς ἡ βεβαία καὶ ἀ-
καταίσχυτος, τείχος καὶ σκέπη καὶ λιμὴν, τῶν προστρεχόντων σοι,
Ἄειπάρθενε Ἀγνή, τὸν Υἱόν σου καὶ Θεόν, ἱκέτευε σὺν Ἀγγέλοις, εὐ-
ρήνην δοῦναι τῷ Κόσμῳ, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Ὡδή, δ'. Ὁ Εἰρμός.

Ἄ Εἰσακήκοα Κύριε, τὴν ἀκοήν τῆς σῆς οἰκονομίας, καὶ ἐδόξατά
» σε, μόνε φιλόανθρωπε.

Τῶν τραυμάτων μου Δέσποινε, τῶν τῆς ψυχῆς, σαρκὸς τε νοση-
μάτων, ἡ Θεὸν τεκοῦσα, λύσιν παράσχου μοι

Ῥιπίζόμενον πάθεισι, καὶ λογισμοῖς, καὶ βίου τρικυμίας, ἐλπίδι
Παρθένε, καὶ πίστει βεβαίωσον.

Ἐκ περιστάσεως ῥύσαι με, Μήτηρ Θεοῦ, καὶ ζάλης καὶ κινδύ-
νων, ταῖς σαῖς ἱκεσίαις, μόνη Πανύμνητε.

Χειμυζόμενον κλύδωνι, βιωτικῷ, ἐξάρπασον Παρθένε, πρὸς τὸν σὺν
λιμένα, καθοδηγοῖσά με.

Ἄλλος. Ἐλήλυθας ἐκ Παρθένου.

Τοῖς πίστεως πάτερ ὄπλοις, τὸν ὄφιν κατέπτωσας, νοσητὸν ἀλά-
στορα, καὶ τροπαιοῦχος, τρισόλβιε ὄντως ἀναδέδειξαι· διό περ εἰληφας,
στέφανον χειρὸς ἐκ Κυρίου σου.

Ὁ βίος ὁ ἔνθεός σου, ἀτκήσεις αἱ σώματος, καὶ κρουνοὶ δακρύων
τε, εὐχῶν τε τάσεις, γεγονασὶ προξένοι στεφάνω· σοὶ διὸ νῦν πῶθ
σε, ὅπαντες πιστοὶ μακαρίζομεν.

Ἵψοποιῷ ταπεινώσει, Τριάδος σὺ ὄργανον, Πνεύματι ὑπεχούμενον,
δογμάτων ὕψος, ἐγένου αἰρέσεων ληρήματα, δι' οὗ πανένδοξε, Ὅσε
Ἐφραὶμ ἐκφεραύλισται.

Θεοτοκίον.

Σπειρεύουσαν Θεοτόκε, ἐκ θείων Πανάχαρτες, ἀρετῶν καρδίαν μου, σὺ καρποφόρον, ἀνάδειξον πρὸς Χριστὸν πρεσβείαις σου, ἵνα δοξάζω σε, Δέσποινα αἰεὶ Μητροπάριε.

Ἄλλος. Χριστὸς μου δύναμις.

Ῥημάτων δύναμις, τῶν σῶν διέδραμεν, ἐπὶ πάντα τὸν Κόσμον ὑφοπιῶ, φέγγει ταπεινώσεως, τὴν ἀβλεψίαν τῶν ψυχῶν, ἐκδιώκουσα μακάριε.

Ἀμέμπτως ἤνισας, τὸν βίον δάκρυσι, σεαυτὸν ἀποπλύνας καὶ τοῦ Κριτοῦ, πᾶσι τὴν ἐπέλευσιν, καθιστορῶν λόγοις σοφοῖς, Θεοφάντορ ἀξιάγαστε.

Ἰδὼν σου Κύριος, τῆς παπεινώσεως, τὸ περιδοξον ὕψος ὑφοποιῶν, λόγον σοὶ χαρίζεται, δι' οὗ αἰρέσεων δεινά, τεταπεινῶνται ὑψώματα.

Ῥωσθεῖς τῇ χάριτι, τοῦ Παντοκράτορος, πρὸς ἀρχὰς παρετάξω δαιμονικάς, πάτερ καὶ νενίκηκας, ὑπὲρ ἡμῶν ἐκδυσωπῶν, τῶν θερμῶς ἀνευφημούντων σε.

Θεοτοκίον.

Ὡς θεῖον Τέμενος, ὡς Ὅρος ἅγιον, ὡς Πηγὴν ἀφθαρσίας, ὡς ἐκλεκτήν, μόνην χρηματίσασαν, τῷ πλαστοργῷ ἡμῶν Θεῷ, τὴν Παρθένον μακαρίσωμεν.

Καταβασία.

» **Ε**κάλυψεν οὐρανοῦς, ἡ ἀρετὴ σου Χριστέ, τῆς Κι-
 » βωτοῦ γὰρ προελθῶν, τοῦ ἀγιασματοῦ σου, τῆς ἀ-
 » φθόρου μητρὸς, ἐν τῷ Ναῶ τῆς δόξης σου, ὡφθης
 » ὡς βρέφος ἀγκαλοφορούμενος καὶ ἐπληρώθη τὰ
 » πάντα, τῆς σῆς αἰνέσεως.

Ὡδή, ε'. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ τοῦ φωτὸς χορηγός, καὶ τῶν αἰώνων ποιητὴς Κύριος, ἐν τῷ
 » φωτί, τῶν σῶν προσταγμάτων, δόγγησον ἡμᾶς· ἐκτός σου γὰρ ἄλ-
 » λον, Θεὸν οὐ γινώσκωμεν.

Ὅπλον ἀήττητον κατὰ ποικίλων πειρασμῶν ἔχοντες, τῶν δυσμενῶν, πάσης ἐπιρρείας, λυτρούμεθα αἰεὶ, οἱ σὲ Θεοτόκον, Ἄγνη ἐπιστάμενοι.

Νόμου τὸ πῆρμα, ἡ ἀνωτέρα Χερουβιμ τέτοκας, τὸν τοῦ Θεοῦ ἐκ σοῦ σαρκωθέντα. Ἰὺν μονογενῆ· ὄν ὑπὲρ τῶν δούλων, τῶν σῶν ἐξιλέωσαι.

Τὸν τοῦ παντὸς Ποιητὴν, ἐν ταῖς ἀγκάλαις σου Ἄγνη φέρουσα, τρυτὸν ἡμῖν, ταῖς σαῖς ἱεσείαις, εὐέλαιον δίδου, τοῖς νῦν ἐκ καρδίας, πρὸς σὲ καταφεύγουσιν.

Ἀπὸ στενωπέως, καὶ καταδύνου μου ψυχῆς δεῖξιν, τῶν οἰκτιρμῶν μόνῃ τῇ τεκούσῃ, τὸν αἴτιον λόγον, προσφέρω ὁ πάλας, εὐκτεῖρασα σῶσον με.

Ἄλλος. Τὴν ἀχλὺν τῆς ψυχῆς μου.

Εὐφραδία σῶν λόγων, κλείζεται Ἐκκλησία· τῷ πυρὶ γὰρ προσερπύσας τῆς θεοπτίας, ἐξήντησας σαφῶς φῶς τρ λαμπές.

Υλικῶ ἐν σαρκίῳ ἀθρεῖν σὺ κατηξιώθης, ὡς Μωσῆς πάλαι τὸν ὄντα ὄν σοῖς δούλοις φέροις, νῦν ἔλεων μακάριε Ἐφραῖμ.

Φωτοφόρος ὡς δίσκος, ἀνέτειλε τοῦ Ἡλίου, περιλάλητε ἡ μνήμη σου τοῖς σοῖς τέκνοις, ἐκπέμπουσα χρυσᾶς μαρμαρυγᾶς.

Ἀμαρύγματος πάτερ, περιπαρεῖ φουκτωρίας, Τριτηλίου ἐξ οὗ ἐκπυρωθεῖς τῆς αἰγλῆς, ἀκτίνας ἐξέλαμψας ρυσοειδῆς

Θεοτοκίον

Εὐδοκία Πατρός τε, καὶ Πνεύματος συνεργεία, Παναγίου τὸν Τράδος τῆς ὑπερθέου, σὺ ἕνα ἀκεκῆρας Ἄγνη.

Ἄλλος. Τῷ θεῷ φέγγει σου ἀγαθέ.

Ταῖς τῶν δακρῶν ἐπιβρίαις τὸ τῶν ἡδονῶν ὀλοσχερῶς, πάτερ ἐξήρανας πέλαγος, καὶ τῇ ἀκλύτῃ τῶν διδαγμάτων σου, αἰρέσεων χειμάρρους μάκαρ κατέκλυσας.

Ὁ νοῦς σου νεύσει τῇ πρὸς Θεόν, πάτερ λαμπρυνόμενος, Ἐφραῖμ, θεοειδῆς ὄλος γέοιεν ἔσπερον καθ' ἕνα τοῦ θεοῦ Πνεύματος, ἀύλους τὰς ἐμφάσεις ὑποδεχομενος.

Ναός ἐγένου χωρητικός, Πάτερ τῆς Τριάδος ἀληθῶς, πεποικίλ-
μένος τῇ χάριτι, καὶ τῇ διαυγίᾳ τῶν καθαρῶν ἀρετῶν, καὶ τῇ τῶν
δογμάτων ἀκεραιότητι.

Θεοτοκίον.

Νεκρὸν με εἶδειεν ἐν Ἑδέμ, γεῦσις ἢ τοῦ ξύλου πονηρά, ὑποβο-
λῆ τῇ τοῦ ὄφραος· σὺ δὲ ζωοδότῃν Χριστὴν κηῖσασα, ἐξώωσάς με
μόνη Θεοχαρίτωτε.

Καταδασία.

» Ὡς εἶδεν Ἡσαίας συμβολικῶς, ἐν θρόνῳ ἐπηρμέ-
» νῶ Θεόν, ὑπ' Ἀγγέλων δόξης δορυφορούμενον, ὦ
» τάλας ἐβόα ἐγώ· πρὸ γὰρ εἶδον σωματούμενον
» Θεόν, φωτὸς ἀνεσπέρου, καὶ εἰρήνης δεσπόζοντα.

Ἰωδὴ. στ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλούμενος, τὴν ἀνεξιχνίαστον, τῆς εὐ-
» σπλαγγίας σου, ἐπικαλοῦμαι ἄβυσσον· ἐκ φθορᾶς ὁ Θεὸς με ἀνάγαγε.

Σωτηρίας λιμένα γινώσκων σε, πλέων πολυφρόντιδος βίου τὸ πέ-
λαγος, ἐπικαλοῦμαι Δέσποινα κυβερνήτιν ψυχῆς μου γενέσθαι σε.

Ἐνεδύθην στολὴν κακεχυόμενος, Μήτηρ ἀειπάρθενε τῆς ἀφροσύνης
μου, ἀλλ' ἢ Θεὸν κηῖσασα, τῆς χάριός τὸν χιτῶνα ἀντίδος μοι.

Ἰερὰς πολιτείας ἐκπέπτωκα, βαθυμῶν ὁ δειλαιός· ἀλλ' ἐπανάγα-
γε, εὐλογημένη Πάναγε, προσταγαῖς τοῦ Υἱοῦ σου ρυθμίζουσα.

Συμπαθείας με θείας ἀξίωσον, ἢ τὸν συμπαθέστατον Λόγον κηῖ-
σασα, τὸν τῷ ἰδίῳ αἵματι, ἐκ φθορᾶς τοῦ ἀνθρώπου ρυσάμενον.

Ἄλλος. Εἰρμός ὁ αὐτός.

Ἰερὰν πολιτείαν μιμούμενος, τὴν τῶν Ἀποστόλων τὰς πόλεις
δίηργεσο, ὡς ὠφελήσων Ὅσιε, καὶ ὠφεληθησόμενος ἐνδοξε.

Τῷ ἁγίῳ σαφῶς ὁδηγούμενος, Πνεύματι μακάριε πόλιν κατέλαβες
τὴν Ἑδессηνῶν ἐκ τοῦ φάρυγγος, τοῦ παμφάγου λυτρῶσαι τὸ γύναιον,

Ρωμαλέῳ ἀντίστης φρονήματι, πρὸς τὰ ἐκτοξεύματα δυσμενῶν Ὅ-
σιε, ἐννεουμένων· ἀφθαρτον, ἔθεν εἰληφας στέφος μακάριε.

Θεοτοκίον.

Ἰεσσαί ἐκ τῆς ῥίζης Πανάμωμε, ῥάβδος ἀνεβλάστησας ἀθηρο-
ρήσασα, σὺ ἀποπίστως ἄνθος τε, τὸν Υἱὸν τοῦ Πατρὸς τὸν ὁμοτίμον.

Ἄλλος. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Οὐ ψάμμον θεμέλιον, ἀλλὰ πίστιν ἀβραμῆ, ὁ θεοφόρος θέμενος,
ταῖς τοῦ ἐχθροῦ παντοδαῖς ἐπιβολαῖς, ἀκλόνητος ἔμεινε, ἀηττήτω δυ-
νάμει κυβερνώμενος.

Ἡ γλῶσσά σου κάλαμος, ὄξυγράφου ἀληθῶς, ὡς γραμματέως γέ-
γονεν, ὑψηγουμένη γνώσιν πανευσεβῆ, πλαξίν ἐγχαράττουσα, καρδι-
ῶν πάτερ, νόμον τὸν τοῦ Πνεύματος.

Τῶν σῶν οἱ ἐκπλέοντες, διδαγμάτων γαληνόν, Ἐφραὶμ θεόφρον
πέλαγος, τρικυμιῶν λυτροῦται ψυχοβλαβῶν, καὶ ζάλην αἰρέσεων, ἀνα-
νεύοντες πίστει διασώζονται.

Θεοτοκίον.

Ὁ πάσης ἐπέκεινα, νοουμένης ὡς Θεός, καὶ ὀρωμένης Κτίσεως,
σωματισθεὶς προῆλθεν ἐκ σῆς γαστρὸς, τηρήσας σε ἀφθαρτον, ὡσπερ
ῆς πρὸ τοῦ τόκου Θεοτύμφευτε.

Καταδασία.

» Εβόησέ σοι, ἰδὼν ὁ Πρέσβυς, τοῖς ὀφθαλμοῖς τὸ
» σωτήριον, ὁ λαοῖς ἐπέστη, ἐκ Θεοῦ Χριστέ σὺ
» Θεός μου.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'. Τῇ υπερμάχῳ στρατηγῆτι.

Τοῖς θεοφθόγοις καὶ χρυσεῖς σου διδάγμασι.

Τὴν Ἐκκλησίαν καθωραΐσας μακάριε.

Ὅθεν στέφανον ἀνθῶν ἐξ ἀκηράτων,

Πλεξαμένη σοι προσφέρει πανσεβάσμιε.

Ἐκβοῶσά σοι ἐν ἄσμασιν Ἐφραὶμ σοφέ.

Θεοφόρητε, Χαίροις πάτερ θεσπέσιε.

Ἄγγελος ὄφθης Πάτερ, ξένως γῆ βιοτεύσας καὶ ἀνθρωπός τε οὐρανοβάμων· τῇ γὰρ ὑπὲρ φύσει βιοτῆ, ἀσωμάτων καὶ βροτῶν, τὰ συστήματα ἐξέστησαν· διόπερ σοι κραυγάζομεν συμφώνως ταῦτα.

Χαίροις σοφέ ἀσκητῶν τὸ κλέος.

Χαίροις Χριστοῦ Ἐκκλησίας φέγγος

Χαίροις μοναζόντων σαφῶς ἢ παράκλησις.

Χαίροις τῶν πιπτόντων ταχεῖα ἀνόρθωσις.

Χαίροις ὕψος ταπεινώσεως ἀναβάς ὡς ἀληθῶς.

Χαίροις ὅτι κατεμάρανας ἠδονὰς τὰς τῆς σαρκός.

Χαίροις ρείθροις δακρύων καταρδεύσας ἐρήμους.

Χαίροις ὅτι σοῖς λόγοις αἰεὶ σώζεις ραθύμους.

Χαίροις φωστήρ φωτίζων ὑφήλιον.

Χαίροις Θεὸν δοξάσας Τρισήλιον.

Χαίροις ἐρημοπολίτα εὐθύφρον.

Χαίροις προστάτα ἡμῶν θεορρήμον.

Χαίροις Πάτερ θεσπέσιε

Τῷ αὐτῷ Μηνί, Ἰανουαρίον, ΚΗ'. Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἐφραίμ τοῦ Σύρου.

Στχ. Ἦκουσε γλωττῶν ψαλμικῶς ἦν οὐκ ἔγνων,

Ἐφραίμ ἄνω καλοῦσαν ὃ γλωσσῶσαν Σύρος.

Εἰκάδι ὀγδοάτη Νόες Ἐφραίμ θυμὸν ἀπηθρον.

ΟΥΤΟΣ ὁ θαυμάσιος ἐγεννήθη μὲν εἰς τὴν Συρίαν, ἦτο ὅμως ἐνάρετος ἐκ νεότητος, φεύγων τὰς ἐπιβλαβεῖς ὀμιλίαις τῶν ὀμιλήκων αὐτοῦ, καὶ ἀνεγίνωσκε καθ' ἑκάστην τὰς ἱεράς βίβλους τῶν Γραφῶν, μελετῶν καὶ σπουδάζων ἐν αὐταῖς ἐνδελεχῶς, καὶ ἠσθάνετο τσαούτην γλυκύτητα, ὥστε ἤρμोजεν αὐτῷ τὸ ῥητὸν ἐκεῖνο τοῦ Προφήτου, ὅς-

τις ἔλεγε πρὸς τὸν Κύριον, « Πόσον γλυκεῖς εἶνε οἱ λόγοι σου εἰς τὸν οὐρανίσκον μου, εἶνε ὑπὲρ τὸ μέλι εἰς τὸ στόμα μου ». Διὰ τοῦτο κατώρθωσε πάσας τὰς ἀρετὰς ὁ μακάριος, νηστείαν, λέγω, ἀγρυπνίαν, χαμευνίαν, χρηστότητα, ἀκτημοσύνην, πραότητα καὶ τὰ αὐταῖς συνακόλουθα· ἐξαιρετώτερα δὲ τὴν ἄσυλον ταπεινοφροσύνην, ἧτις θανατοῖ τοὺς δαίμονας· δὲν ἦτο δὲ καὶ ἄμειρος γραμμάτων, ἀλλὰ σοφὸς διδάσκαλος, καθὼς φαίνεται εἰς τὰ θαυμάσια τοῦ συγγράμματος, διὰ τῶν ὁποίων διδάσκει ἡμᾶς ἔτι καὶ νῦν παρακαλῶν καὶ συμβουλευῶν· ἔθεν δι' αὐτοῦ ὀρθοτομοῦμεν τὸν εὐσεβῆ λόγον τῆς πίστεως, καὶ πρὸς ἀπόκτησιν τῆς ἀρετῆς ἐγειρόμεθα πρόθυμοι, καὶ ἐξόχως πρὸς τὴν χρηστομίμητον καὶ πολυτίμητον ἀγάπην πρὸς τὸν Θεὸν καὶ πρὸς τὸν πλησίον· διὰ τὴν ὁποίαν κατέβαλλε τσαούτην σπουδὴν καὶ ἐπιμέλειαν ὁ θαυμάσιος, ὥστε πάντες ἐθαύμαζον αὐτόν. Καὶ ἀκούσωμεν πᾶς καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐκφράζεται ὅτε ἦλθεν ἡ ὥρα νὰ μεταβῆ πρὸς τὸν πεθούμενον. « Οὐδέποτε καθ' ὄλην μου τὴν ζωὴν δὲν ὠλιγόρησα πρὸς τὸν Κύριον, οὔτε τινὰ ἐλοιδόρησα, οὔτε ἐξῆλθεν ἄφρων λόγος ἐκ τῶν χειλέων μου, οὔτε τινὰ κατηράσθην, οὔτε μετὰ τινος τῶν πιστῶν ἦλθον εἰς διενέξεις ». Ἔβλεπε δὲ καὶ τὸ δάκρυον εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς πάντοτε, ὥστε καθ' ὄλην αὐτοῦ τὴν ζωὴν ἔχυτεν ποταμὸν σωτηριωδῆσιν δάκρυων.

Πρὸς δὲ τούτοις καὶ στεναγμοὶ ἐξήρχοντο ἐκ μέσης καρδίας ὡς πῦρ ἐκ τῶν ἐντοσθίων αὐτοῦ, καθὼς πᾶς τις δύναται νὰ πιστωθῆ ἐκ τῶν κατανοητικῶν αὐτοῦ συγγραμμάτων, ἐν οἷς διηγεῖται πολυλάκις περὶ τῆς δευτέρας τοῦ Χριστοῦ παρουσίας καὶ τῆς ἀδεκάστου κρίσεως τῆς φοβερᾶς ἐκείνης ἐξετάσεως· καὶ τόσον ἐντυπώνει εἰς τὰς ψυχαῖς ἡμῶν τὸν τρόμον τῆς φρικτῆς ἐκείνης ἡμέρας, ὥστε δεηθῆ πᾶς τις ἀναγινώσκων, πῶς ὠδεῖρετο ἐλεεινῶς ὁ δίκαιος, ὡς κατάκριτος. Ἐν τοῖς τριούτοις λογισμοῖς σχολάζων ὁ Ὁσιος ἀπεμάκρυνε φυγαδεύων πάντας τοὺς θεορούβους καὶ κλύδωνας τοῦ βίου, καὶ ἐκκλίτων ἀπὸ παντὸς σάλου καὶ εἰς τὴν ἐρημον αὐλιζόμενος, περιεπάτει ἀπὸ τόπου εἰς τόπον ὠφελῶν καὶ ὠφελούμενος. Πνεύματι δὲ θείῳ κινούμενος, ἐξῆλθέ ποτε ἐκ τῆς πατρίδος του, ὡς ποτε καὶ ὁ Θεὸς Ἀβραάμ, καὶ φθάνει εἰς Ἐδεσσαν πρὸς προσκύνησιν τῶν ἐν αὐτῇ ἁγίων λειψάνων· ἔτι δὲ διὰ νὰ εὔρη ἐνάρετόν τινα καὶ λόγιον ἄνδρα, ὅπως ὠφελθῆ παρ' αὐτοῦ· δι' ἣν αἰτίαν καὶ ἐδεήθη πρὸς τὸν Θεὸν

λέγων· Δέσποτα Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἀξιώσον με ἵνα συναντήσω εἰς τὴν Ἔδεσσα, τοιοῦτον ἄνδρα, ὅστις νὰ μοὶ λαλήσῃ ὠφέλιμόν τινα τῆ ψυχῇ λόγον. Ταῦτα εὐχόμενος ἔξω τῆς πόλεως περιεπάτει ἵνα εἰσελθῆ ἐν αὐτῇ, καὶ θεωρῆε μήπως ἴδῃ τινὰ κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν αὐτοῦ. Οὕτω λοιπὸν περιπατῶν καὶ συλλογιζόμενος συνήνησε γυναῖκα πόρνην· τοῦτο δὲ ἦτο θέλημα Θεοῦ, ὅστις οἰκονομεῖ διὰ τῶν ἐναντιῶν τὰ ἐναντία τρόπον μυστικῶ καὶ ἀπορρήτῳ. Ὁ δὲ Ὅσιος βλέπων ταύτην ἔμεινεν ὡς ἐξεστηκῶς καὶ περίλυπος, πῶς τῷ συνέβη ὅλον τὸ ἐναντίον τῆς αἰτήσεως, ἐνῶ ἡ γυνὴ σταθεῖσα ἐρρέιπτεν ὀξεία βλέμματα ἐπ' αὐτοῦ. Ἀφοῦ δὲ ἐπὶ πολλὴν ὥραν οὕτως θεωρῶρον ἀλλήλους, θέλων ὁ ἅγιος νὰ φέρῃ τὴν γυναῖκα εἰς συναίσθησιν καὶ ἐντροπήν, εἶπε ταῦτα. Διατὶ τολμᾷς καὶ παρατηρεῖς, ὦ γύναι, μὲ ἀναισχυντίαν καὶ δὲν ἐντρέπεσαι; Ἡ δὲ ἀπεκρίνατο λέγουσα· ἀλλ' εἰς ἐμὲ ἀρμόζει νὰ σὲ θεωρῶ τοιοιτοτρόπως, ἐπειδὴ ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ἐπλάσθη παρὰ τοῦ Κυρίου, σὺ ὅμως πρέπει νὰ θεωρῆς τὴν γῆν ἐξ ἧς ἐλήφθης καὶ οὐχὶ ἐμέ. Τοιαῦτα ἀνελπίστως ἀκούσας ὁ ὅσιος, αὐτὴν μὲν εὐχαρίστησεν, ὁμολογῶν ὅτι ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν. εἰς τὸν Κύριον δὲ θερμὰς ἀνέπεμπε τὰς εὐχαριστίας, ὅστις ἐκ τῶν ἀνελπίστων δύναται νὰ ποιῇ πλεῖονα τῶν ὅσων ἐλπίζει τις. Λοιπὸν εἰσελθὼν εἰς τὴν πόλιν, διέτριψεν ἡμέρας τινὰς ἐν αὐτῇ πλησίον δὲ τῆς οἰκίας αὐτοῦ κατῴκει γυνὴ τις πόρνη, ἣν ὁ πονηρὸς μετεχειρίσθη ὄργανον τῆς κακίας του· καὶ ὅπως ἐπαγίδευσεν τὴν Εὐάν διὰ τοῦ ὄψεως, οὕτω καὶ νῦν διὰ τῆς γυναικὸς ἐφορμᾷ κατὰ τοῦ δικαίου καὶ ἐξοπλίζεται. Ἐβλεπε δὲ τὸ παράθυρον τῆς γυναικὸς ἐκείνης πρὸς τὸν ὄλιον τοῦ ὀσίου· ἐνῶ δὲ ποτε οὗτος ἔβραζε μαγεῖρευμα, ἐκείνη ἀνέκυψεν τῆς θυρίδος λέγουσα· Ἀββᾶ εὐλόγησαν· οὗτος δὲ μετὰ ταπεινῆς τῆς λαλιᾶς εἶπεν· ὁ Κύριος νὰ σὲ εὐλογῆτῃ· ἡ δὲ γυνὴ ἀτέμνωσ γελάσασα εἶπε· Μήπως σοὶ λείπη τίποτε ἐκ τοῦ φαγητοῦ σου; ὁ δὲ ὅσιος· πρὸς λίθου λείπεται καὶ ὀλίγος πηλὸς ἵνα φράξωμεν αὐτὴν τὴν θυρίδα καὶ μὴ μ' ἐνοχλήσῃς πλέον.

Τότε ἡ ἀναισχυντος οὐχὶ μόνον δὲν ἠσχύθη, ἀλλὰ καὶ περισσότερον προέβη εἰπούσα· διότι σοὶ ἐλάλησα πρώτη, διὰ τοῦτο ὑπερηφανεύθης; ἐγὼ ἔχω πόθον νὰ κοιμηθῶ μετὰ σοῦ, καὶ σὺ παρεῖθες μοῦ λέγεις νὰ φράξῃς τὴν εἴσοδον; Ταῦτα καὶ τὰ τούτοις ὁμοία ἔλεγον αὐτῷ, διότι τῶντι ὁ δαίμων αὐτὴν παρεκίνησε νὰ πειράξῃ τὸν σώ-

φρονα καὶ σεμνὸν ἢ ἄσεμνος· ἀλλ' ὅσῳ ἐκείνη παρεκίνησε διὰ σατανικῶν λόγων εἰς ἀπρεπῆ ἔρωτα, τοσοῦτω πάλιν αὐτὸς ἀπεκρίνατο διὰ ψυχωφελῶν καὶ σωτηρίων λόγων. Τέλος πάντων βλέπων τὴν ἀναισχυντίαν αὐτῆς εἶπε ταῦτα. « Ἐάν ὀρέγησαι νὰ συγκοιμηθῶμεν, ἄς υπάγωμεν ὅπου ἐγὼ θέλω ». Εὐθὺς δὲ ἀφοῦ ἐκείνη ἤρπασε τὸν λόγον καὶ ἠρώτησε ποῦ πρέπει νὰ γίνῃ τοῦτο, ὁ ὅσιος εἶπεν· « εἰς τὸ μέσον τῆς πόλεως θέλωμεν πορευθῆ ». Ἡ δὲ ἀπεκρίνατο, καὶ δὲν ἐντρέπεσαι τοὺς ἀνθρώπους; νὰ ἐμπαίζωσιν ἡμᾶς; Τότε ὁ πάνσοφος, ἀφοῦ ἔφερεν αὐτὴν τεχνιέντως ἐκεῖ ὅπου ἤθελε, καὶ διὰ τῶν ἰδίων αὐτῆς ὄπλων ἐπολέμησεν αὐτὴν, ἀπεκρίνατο. Τοὺς μὲν ἀνθρώπους ἐντρέπεσαι, τὸν δὲ Θεὸν δὲν φοβεῖσαι, ταλαιπώρε, ὅστις βλέπει πάσας ἡμῶν τὰς πράξεις, εἴτε εἰς τὸν φανερὸν γίνονται, εἴτε εἰς τόπον ἀπόκρυφον, καὶ οἶδε εἰς ἡμᾶς δεινὴν τιμωρίαν καὶ αἰώνιον κόλασιν διὰ τὴν ὀλίγην αὐτῆ· ἀπόλαυσιν, ἣν λαμβάνομεν ἀμαρτάνοντες; Ταῦτα δὲ ἐφάνησαν ἰκανά, οὐχὶ μόνον διὰ νὰ πείσωσιν τὴν πόρνην ν' ἀπέχῃ τῆς κακῆς ἐπιθυμίας, ἀλλὰ καὶ νὰ μεταβληθῆ διὰ τὰς πρότερας ἀμαρτίας, καὶ μεταβάλλῃ ἐντελῶς ζωὴν, διότι παρευθὺ· προσελθοῦσα καὶ προσπεσοῦσα μετὰ δακρυῶν εἰς τοὺς πόδας τοῦ ὀσίου, ἐζήτηε συγχώρησιν διὰ τὴν ἄλογον ἐπιθυμίαν καὶ τὴν ἀκόλαστον κλίσιν αὐτῆς· καὶ παρεκάλεσεν ὅπως διδάξῃ αὐτὴν πῶς νὰ φέρηται εἰς τὸ ἐξῆς, καὶ ὀδηγήσῃ εἰς μετάνοιαν καὶ τόπον σωτήριον. Ὁ δὲ ὅσιος ἐδέχθη ταύτης τὴν μετάνοιαν προθύμως ὡς προθυμον καὶ ὀλοψυχον· καὶ νοθετήσας αὐτὴν νὰ μὴ ἐπιστρέψῃ πλέον εἰς τὰ πρότερα, ἀλλὰ νὰ διάγῃ σωφρονέστατα, ἐγκρατευσμένη παντὸς ἀπρεποῦς λογισμοῦ καὶ ἀτόπου πράξεως, εἰσήγαγεν αὐτὴν εἰς γυναικεῖον μοναστήριον, ὅπου ἐπεμελοῦντο τὴν ἀρετὴν. Καὶ τέλος πάντων, ἐκείνην ἥτις ἠθέλησε νὰ μεταστρέψῃ τὸν ὄσιον ἐκ τῆς εὐθείας ὁδοῦ, κατώρθωσεν αὐτὸς διὰ τῶν λόγων καὶ τῆς ἀρετῆς ν' ἀποτρέψῃ ἀπὸ τὴν πονηρὰν ὁδὸν καὶ νὰ σώσῃ αὐτὴν, καὶ ἐπιμένως νὰ ἔχῃ τὸν δίκαιον μισθὸν διὰ τὴν σωτηρίαν μὴ ἄς ἀμαρτωλῆς ψυχῆς.

Τοιοιτοτρόπως ὁ θεὸς Ἐφραίμ ἐκ τῶν δύο πορνῶν γυναικῶν, τὰς ὁποίας συνήνησεν, ἐκ μὲν τῆς πρώτης πολλὰ ὠφελήθη, τὴν δὲ ἐτέραν ὠφέλησε, καὶ ἐσώθη διὰ τῆς τοῦ Θεοῦ βοηθείας. Ἀναχωρήσας δὲ ἀπὸ τῆς Ἐδέσσης, ἀπῆλθεν εἰς τὴν Καισάρειαν ὅπως συναντήσῃ τὸν Βασίλειον, τὸ στόμα ἐκεῖνο τῆς ἐκκλησίας καὶ τὴν πηγὴν

τῶν δογμάτων. Τοῦτον ἰδὼν ὁ Ἐφραΐμ, πολλὰ τὸν εὐφήμησε· διότι ὡς προορατικός, εἶδε διὰ τοῦ ὄμματός τῆς ψυχῆς περιστερὰν, ἥτις ἀστράπτουσα ὡς τὸν ἥλιον ἐκάθητο εἰς τὸν δεξιὸν ὄμιον τοῦ Βασιλείου, καὶ ἐλάλει εἰς τὸ οὖς αὐτοῦ· αὐτὸς δὲ πάλιν ἐδίδασκεν εἰς τὸν λαόν, διηγούμενος ὅσα ἐκεῖνη ὑπηγόρευεν εἰς αὐτόν. Ὑπ' αὐτῆς τῆς σεπτῆς περιστερᾶς μυθεῖς ὁ Βασίλειος τὰ κατὰ τὸν Ἐφραΐμ, ἐγνώριζεν διὰ τῆς χάριτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος τίς ἦτο αὐτός, δι' ὃ καὶ συνελάλησαν ἀμφοτέροι καὶ πνευματικῶς εὐφράνθησαν, ἀπολαύσαντες ἀλλήλους.

Ἄλλ' ἐπανέλθωμεν καὶ πάλιν ἐπὶ τὸν θεῖον Ἐφραΐμ, ἀφίνοντες τὸν μέγαν Βασίλειον, διὰ νὰ μὴ ἐξέλθωμεν τοῦ προκειμένου. Οὗτος ἔλαβε παρὰ Θεοῦ τῆς διδασκαλίας τὸ τάλαντον, τὸ ὅποιον ἐσπούδαζεν ἐπιμελέστατα νὰ αὐξάνῃ εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων, ὡς δούλος εὐγνωμονέστατος, καὶ περὶ τοῦτου αὐτὸς ὁ ἴδιος Ἐφραΐμ βεβαίως ἡμᾶς, διηγούμενος τὴν ἐξῆς ὀπτασίαν, ἣν εἶδε μικρὸς ἔτι ὢν· λέγει λοιπὸν. « Εἶδον ἄμπελον, ἥτις ἔχουσα ἀπείρους σταφυλάς ἐφύτρωσεν εἰς τὴν γλῶσάν μου· καὶ ἐξεληθοῦσα ἔξω τοῦ στόματός μου ἐξηπλώθησαν τὰ κλήματα τοσοῦτον, ὥστε ἐσκέπασαν ἅπασαν τὴν γῆν· καὶ πάντα τὰ πτηνὰ καθήμενα ἐπ' αὐτῆς καὶ περιπετώντα ἐβόσκοντο, καὶ ὄσφ' αὐτὰ ἔτρωγον τὸν καρπὸν, τοσοῦτω ἐκεῖνος ἐπληθύνετο ». Ταῦτα μὲν εἶπεν ὁ Ὅσιος δι' ἑαυτόν, καὶ οὐδὲν περισσώτερον ἐφανέρωσεν· ἀλλ' ὅσοι ἀξιοῦνται νὰ θεωρῶσι τὰ θεῖα μυστήρια, λέγουσιν ὅτι εἶδον ἀγγέλων πληθύν, ὅτινες καταβαίνοντες ἀνωθεν, εἶχον βιβλίον χειρόγραφον, ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν γεγραμμένον, καὶ ἠρώτων ἀλλήλους λέγοντες. Τίς ἄρα εἶνε ἄξιος νὰ λάβῃ τὴν βίβλον ταύτην εἰς χεῖράς του; Καὶ ἄλλος μὲν ἔλεγεν ἕνα, ἄλλος δὲ ἄλλον, τοὺς μᾶλλον σῶφρονας καὶ εὐλαβεῖς ὀνομάζοντες. Τέλος πάντων ἐσυμφώνησαν οἱ ἄγγελοι, ὅτι ὁ Ἐφραΐμ ἦτο ἄξιος τοῦ βιβλίου ἐκεῖνου, ὅπερ καὶ ἔδωκαν εἰς αὐτόν, καὶ οὕτως ἔλαβε τέλος ἡ ὄρασις. Ὁ δὲ εὐλαβῆς ἐκεῖνος ἀνὴρ ἠγέρθη ἐμφοβός, καὶ μεταβὰς εἰς τὴν ἐκκλησίαν, εὔρε τὸν Ὅσιον Ἐφραΐμ διδάσκοντα τὸν λαὸν διὰ τῶν μελιρρῦτων ἐκεινῶν λόγων, καὶ ἐφανέρωσε τὴν ὄρασιν· καὶ ἀπ' ἐκείνης τῆς ὥρας ἐξεχύθη ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν Ὅσιον ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ἐκυμάτουν τὰ ρεῖθρα τῶν νοημάτων εἰς τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ, καὶ ἐδίδασκεν μετὰ τσοαύτης εὐκολίας καὶ ταχύτητος, ὡς ἐὰν ἐβλεπε ταῦτα γε-

γραμμένα, καὶ δὲν προέφθανεν ἡ γλῶσσα νὰ λέγῃ ὅσα ὁ νοῦς ἐγένετο διὰ τσοαύτης ταχύτητος.

Εἶχε δὲ καὶ τὸ σωτήριον δάκρυον, καθὼς εἰπωμεν· καὶ μάλιστα τὴν νύκτα ὅποτε τὸ περισσώτερον διὰ τὸ ἤσυχον ἠγρύπνει καὶ προσηύχετο· καὶ μόνον τόσον ὕπνον ἐλάμβανεν, ὅσος ἦτο ἱκανὸς νὰ φυλάττῃ τὸ σῶμα ἀβλαβές, καὶ μὴ ἀσθενήσῃ ἐκ τῶν πολλῶν κόπων καὶ πόνων, τὴν χαμευτιανὴν δηλαδή, σκληραγωγίαν καὶ κάκωσιν· ἐξόχως δὲ εἶχε τόσῃν ἀκτημοσύνην καὶ πτωχείαν ἐκούσιον, ὥστε οὐδεὶς ἄλλος ὑπερέβη αὐτὸν κατὰ τοῦτο, καθὼς ὁ ἴδιος κατὰ τὴν τελευταίαν ὥραν τῆς μεταστάσεώς του ἐμαρτύρησε τὴν ἀλήθειαν, λέγων. « Δὲν ἀπέκτησεν ὁ Ἐφραΐμ ἀργύριον, ἢ χρυσίον, ἢ βαλάντιον, ἢ πήραν, ἢ ράβδον, οὔτε ἄλλο πρᾶγμα ἐπίγειον, ἀλλὰ μόνον εἶχον τὸν πόθον εἰς τὰ οὐράνια ἀφ' ἧς ὥρας ἤκουσα τὸν ἀγαθὸν Βασιλέα, ὅστις λέγει εἰς τὸ Εὐαγγέλιον πρὸς τοὺς ἀποστόλους αὐτοῦ, νὰ μὴ ἀποκτήσωσι πρᾶγμα ἐπίγειον ». Οὗτοι δὲ εἰσι λόγοι αὐτοῦ τοῦ τρισμάκαρος, ὅστις εἶναι ἀξιοπιστότερος παρὰ πάντα ἄλλον θέλοντα νὰ καλήσῃ περὶ αὐτοῦ. Ἴδετε λοιπὸν μετὰ πόσου πόθου ἐφύλαττε τοῦ Εὐαγγελίου τοὺς λόγους, καὶ πόσον ἦτο ζηλωτῆς καὶ μιμητῆς τοῦ διδασκάλου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν, καὶ τοσοῦτω μέτριος ἦτο, ὥστε ἔτρωγε τὸν ἄρτον μετὰ τῆς τέφρας καὶ συεμίγνυε τὸ ὕδωρ μετὰ δακρῶν· καὶ οὐχὶ μόνον δὲν ἐπλησίαζε τοὺς ὄσους ἐπήνουν καὶ ἐνεκωμιάζον αὐτόν, ἀλλὰ καὶ φανερῶς ἐχθρεύετο αὐτούς, καθὼς καὶ ἄλλος τις μισᾷ ἐκεῖνον, ὅστις ὑβρίζει καὶ ἐμπαίζει αὐτόν· καὶ ἠρυθρία ἡ ὄψις αὐτοῦ, καὶ ἔδρωνεν ἐκ τοῦ πόνου, ὃν ἠσθάνετο ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, καὶ ἔμενεν ἄφωνος, ὅτε τις εὐφήμιζεν αὐτόν. Οὐ μόνον ζῶν εἶχε τὴν τσοαύτην ταπεινώσιν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν ὥραν τοῦ θανάτου, ἐπρόσταξε δι' ἀφορισμοῦ νὰ μὴ τῷ ψάλλῃ τις τροπάρια, μήτε ἐγκώμια, οὔτε νὰ θάψωσιν αὐτόν διὰ πολυτελοῦς ἱματισμοῦ, ἢ εἰς ἰδιαιτέρον τάφον, ἀλλ' εἰς ξένον· διότι, καθὼς ἔλεγεν, εἶχε συνθήκας μετὰ τοῦ Θεοῦ νὰ ἐνταφιασθῇ μετὰ ξένων ὡς ξένος καὶ πάροικος. Ἦτο δὲ καὶ λίαν φιλόξενος καὶ εὐσπλαγχνικός πρὸς τοὺς πένητας· καὶ ἐὰν μὲν εἶχεν, εἶδιεν ἐλεημοσύνην ὅσον ἡδύνατο, ἀλλ' ἐὰν δὲν εἶχε νὰ δώσῃ (ἐπειδὴ ἦτο πολλὰ πτωχός, καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ χρόνου, οὐδὲν παρ' ἑαυτῷ εὕρισκετο), ἐλάμβανε τοὺς ξένους καὶ πένητας, καὶ ἐφιλοξένοι αὐτούς διὰ τῆς σωτηρίου διδασκαλίας, τὸ ὅποιον εἶναι ὑπὲρ τὴν σω-

ματικὴν βρῶσιν ἀναγκαιότερον· μάλιστα ἦτο καὶ ἐκ φύσεως τόσον λόγιος, ὥστε οἱ λόγοι αὐτοῦ ἠδύναντο νὰ μαλάξωσι πρῆσαν ψυχὴν, καὶ νὰ παρηγορήσωσι τὸν θλιβόμενον, καὶ νὰ πραύνωσι τὸν ὀργιζόμενον. Ἀλλὰ καὶ ἡ ὄψις, καὶ ἡ εὐταξία, καὶ τὸ ἦθος αὐτοῦ ἦσαν ἱκανὰ εἰς τὸ νὰ φέρωσιν εἰς κατάνυξιν ἕκαστον. Εἰς δὲ τὴν ὀρθοδοξίαν ἦτο σφόδρα ζηλωτὴς καὶ ἀκαταγώνιστος πρόμαχος τῆς ἀμώμου ἡμῶν πίστεως· καὶ ἔχομεν μὲν πολλὰ γνωρίσματα περὶ τούτου, ἀλλὰ τὸ μέγιστον καὶ χαριέστατον εἶναι τὸ ἀκολουθον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἦτο ὁ δυσεβὴς Ἀπολλινάριος, ὅστις ἐκαινοτόμησε πολλὰ ὀρθὰ δόγματα καὶ διδάγματα τῶν διδασκάλων ἡμῶν, διαστρέφας αὐτὰ πρὸς τὴν μιανὰν αὐτοῦ γνώμην, καὶ ἔγραψε πολλάς φλυαρίας κατὰ τῶν ὀρθοδόξων ὁ κακὸδοξος, καὶ συντάξας ἐπιμελῶς δύο βιβλία μετὰ πολλῶν κόπων καὶ βασάνων, ὅπως ἔχη προχείρους τὰς ἀπαντήσεις καὶ ἀντιμάχηται κατὰ τῶν πιστῶν, παρέδωκεν αὐτὰ εἰς γυναῖκά τινα πρὸς φύλαξιν. Ἦτο δὲ αὕτη πολλὰ ἡγαπημένη καὶ ὁμογνώμων αὐτοῦ καὶ ὁμόφρων, οὐ μόνον εἰς τὴν αἵρεσιν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς σαρκικὰς ἡδονὰς ὑπήκοος, καθὼς ἔλεγον οἱ γείτονες. Τοῦτο μαθὼν ὁ Ἐφραίμ, ὑπεκρίθη ὅτι ἦτο καὶ αὐτὸς τῆς αὐτῆς αἰρέσεως τοῦ Ἀπολλινάριου, καὶ μεταβάς εἰς τὸν οἶκον ἐκείνης τῆς γυναίκος, ἔδωκεν αὐτῇ δωρεὰν ἀπὸ τῆν ἔρημον χάριν εὐλογίας· ἀφοῦ δὲ ἐπεσκέφθη πολλάκις τὴν γυναῖκα, καὶ συνφκειώθη μετ' αὐτῆς, καὶ ἐνόησεν, ὅτι ἡ γυνὴ δὲν εἶχεν ὑποψίαν τινα πρὸς αὐτόν, ἐζήτησε παρ' αὐτῆς τὰ βιβλία διὰ νὰ ἀναγνώσῃ αὐτὰ καὶ ἠξεύρη ν' ἀντιπалаίη πρὸς τοὺς αἰρετικούς (οὕτως ὠνόμασεν ἡμᾶς τοὺς ὀρθοδόξους ὁ πάνσοφος, καθὼς ἐφρόνουν αὐτοὶ οἱ κακὸδοξοὶ) καὶ μὴ νικηθῆ ὡς ἀμαθὴς καὶ ἀπαίδευτος. Ἡ δὲ γυνὴ δελεασθεῖσα ὑπὸ τῆς σοφῆς καὶ πιθανῆς ταύτης τέχνης ἐγγχειρίζει τὰς βίβλους αὐτῷ ἐπὶ τῷ ὄρφ ὅτι θέλει ἐπιστρέφει ταῦτα ταχέως.

Ὁ μέγας λοιπὸν οὗτος Ἰακώβ ἐξαπατήσας διὰ ταύτης τὸν βέβηλον Ἡσαῦ, λαμβάνει τὰ πονηρὰ πρωτοτόκια τῆς ἐκείνου κακίας, καὶ ἀναγινώσκει σποραδικῶς τὰς βίβλους· ἀλλ' ἐπειδὴ οὔτε εὐκτολον ἦτο, οὔτε καιρὸν ἀνάλογον εἶχεν, νὰ ἀντιγράψῃ αὐτάς καὶ ἀναίρεσῃ τὰς κακοβούλους αἰρέσεις τοῦ ἀλιτηρίου ἐκείνου, (διότι ἡ γυνὴ ἐπέμενε ζητοῦσα αὐτάς), καταφεύγει εἰς τὸ ἀκολουθον στρατήγημα, ὅπερ μετὰ τῆς ταχύτητος ἦτο καὶ λίαν ἀποτελεσματικόν. Ἀφοῦ ἡ-

νοίξε τὰ βιβλία ἐπήλειψε δι' ἰγθυοκόλλας τὰ φύλλα αὐτῶν πρὸς ἀλλήλα, καὶ συνεκόλλησε τοσοῦτον ἀκριβῶς, ὥστε ἦτο ἀδύνατον ν' ἀποσπασθῶσιν ἀπ' ἀλλήλων καὶ ἂν διεσχίζοντο. Λέσας δὲ ταῦτα ὡς καὶ πρότερον εἶχον, παρέδωκεν εἰς τὴν γυναῖκα.

Αὕτη δὲ οὐδόλως περιεργασθεῖσα οὐδὲ ἀνοίξασα τὰ βιβλία, ἠρέσθη μόνον εἰς τὸ ὅτι ἐξωτερικῶς καλῶς εἶχον καὶ ἐφύλαξε ταῦτα εἰς τὸν οἰκείον τόπον. Μετὰ τινα δὲ καιρὸν διὰ προτροπῆς τοῦ θεοῦ Ἐφραίμ, προσκαλεῖται ἐν συνόδῳ ὁ Ἀπολλινάριος ὅπως διαλεχθῆ μετὰ τοῦ Ὄσιου. Ἐπειδὴ ὁ Ἀπολλινάριος καὶ ἐκ τοῦ γήρατος καὶ ἐκ τῶν ἐκ κακοῦς κόπων του δὲν ἠδύνατο νὰ λαλή, εἶπεν εἰς τὴν σύνοδον, ὅτι ἔχει δύο βιβλία, τὰ ὅποια συγγράφας μετὰ πολλοῦ κόπου θέλουσι χρησιμεύσει πρὸς πᾶσαν ὑπεράσπισιν τῶν ἑαυτοῦ ἰδεῶν, καὶ ἐζήτησε νὰ ἀναγνωσθῶσι. Ταῦτα δὲ εἰπὼν λαμβάνει τὴν ἑτέραν τῶν βίβλων, καὶ προσπαθεῖ μετὰ πολλοῦ πόνου νὰ ἀνοίξῃ τὴν ἀρχὴν τοῦ συγγράμματος. Ἐπειδὴ δὲ οὐδὲ ταύτην κατώρθωσε ν' ἀνοίξῃ, οὔτε τὸ μέσον, οὔτε τὸ ἄκρον, διότι τόσον συγκεκολλημένα ἦσαν τὰ φύλλα, ὥστε οὐδὲ ἐν κἂν ἠδύνατο νὰ σχίσῃ, ἀναγκάζεται ν' ἀφήσῃ τὸ βιβλίον ἐκείνο καὶ νὰ λάβῃ τὸ ἕτερον· ὡς δὲ καὶ τοῦτο ἦτο ἐπίσης ἀδιάρητον καὶ ἀδιάσπαστον ἐντελῶς, κατελήφθη ὑπὸ τοιαύτης ἀπορίας καὶ παραχῆς, καὶ καταισχύνῃς, ὥστε ἀναπηδῆσας ἐκ τοῦ συνεδρίου, ἀνεχώρησεν ἐν μεγίστῃ ἀθυμίᾳ καὶ λύπῃ. Μὴ δυνάμενος δὲ νὰ ὑποφέρῃ τὴν συμφορὰν ταύτην, κακῶς ὁ κακὸς ἐξέψυξε· καὶ οὕτως οἱ μὲν εὐσεβεῖς ἐλυτρώθησαν ἐκ τῆς μιαρᾶς αὐτοῦ αἰρέσεως, αὐτὸς δὲ ὁ δειλαῖος ἔλαβε τὸν προσήκοντα θάνατον εἰς ὁμοιὴν τοιούτων κόπων.

Τοιοῦτος ἦτο λοιπὸν κατὰ τὸν ζῆλον τῆς ὀρθοδοξίας ὁ ὄσιος, καὶ οὕτως εἰς τὴν ψυχὴν ἐκείνην ἦτο πεφυτευμένη πᾶσα ἀρετὴ, ὥστε δικαίως ἠθελε καλέσει τις αὐτὴν πηγὴν διαφορῶν ναμάτων, ἢ λειμῶνα κεκοσμημένον διὰ ποικίλων ἀνθέων καὶ ῥόδων, ἢ καὶ ἄλλον ἐπίγειον οὐρανόν, περιλαμπόμενον πάντοθεν ὑπὸ πολυφώτων ἀστέρων· ἢ ἂν θέλης καὶ παράδεισον, ὡς τὸν τῆς Ἐδέμ, ὅστις οὐδέποτε ἐμαράνθη, ἀλλ' ἦτο πάντοτε εὐθαλὴς καὶ γέμων καρποφόρων δένδρων καὶ καρπῶν ὠραίων καὶ ἀφθάρτων· ἄψαυστον ὅμως καὶ ἀνεπίβατον ὑπὸ τοῦ πονηροῦ ὄφρα, τοῦ ἐχθροῦ καὶ ἐπιβούλου τῆς ἡμετέρας σωτηρίας. Ἦδὴ δὲ εἶναι καιρὸς νὰ περαιώσωμεν τὴν τοῦ θεοῦ ἀνδρὸς διήγησιν, καὶ νὰ ἀναφέρωμέν τι κατὰ τὴν τελευταίαν αὐτοῦ, ἀναγκαῖον

μάλιστα πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἐνοικουήσεως ἐν αὐτῷ θείας χάριτος. Ὡς προεβέβηθη, ὁ ὀσιος παρήγγειλε νὰ μὴ ἐνταφιάσωσιν αὐτὸν διὰ πολυτελοῦς φορέματος· καὶ πάλιν κατὰ τὴν ὥραν τοῦ θανάτου ἐπανέλαβε τὸ αὐτὸ προσθεῖς, ὅτι ἐὰν ὑπάρχη τις ἐκ τῶν ἀδελφῶν, ὅστις προητοίμασε τοιοῦτον φόρεμα, ἄς δώσῃ αὐτὸ εἰς τὸν ἔχοντα ἀνάγκην. Εἰς δὲ ἐκ τῶν περιφανεστέρων καὶ ἀγαπητοτέρων εἰς αὐτόν, προετοιμάσας λαμπρὸν ἐνδυμα, ἐσκόπευε νὰ ἐνδύσῃ τὸ σῶμα ἐκείνου μετὰ θάνατον· ἀλλ' ἀφοῦ ἤκουσε τὴν παραγγελίαν ἐλυπεῖτο, διότι προελήφθη ὁ σκοπὸς αὐτοῦ. Καὶ τὸ μὲν ἐνδυμα δὲν ἔδωκεν ὡς παρηγγέλη, νομίσας ὅτι ἦτο προκριώτερον νὰ διανεῖμῃ εἰς τοὺς πτωχοὺς τὴν ἀξίαν εἰς χρήματα, καὶ ἐπομένως ἤθελεν εὐχαριστήσῃ περισσότερον τὸν ὀσιον. Ἀλλὰ μόλις ταῦτα συλλογισθεὶς, ἔλαβε καὶ τὴν τιμωρίαν τῆς παρακοῆς. Εὐθύς ἐνώπιον πάντων κυριεύεται ὑπὸ δαιμονίου, πίπτει πρὸ τῆς κλίνης τοῦ μακαρίου ἀσπαίρων, στρεβλώνει τὰς χεῖρας, διαστρέφει τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἐκβάλλει ἀφροὺς ἐκ τοῦ στόματος, καὶ πράττει ὅσα ἄλλα φοβερά μανία δύναται νὰ ἐπιφέρῃ εἰς τὸν ἄνθρωπον. Ὁ δὲ θεὸς Ἐφραὶμ ἐνοήσας ἐξ Ἁγίου πνεύματος, ὅτι τοῦτο ἦτο καρπὸς ἁμαρτίας, ἐξαγορεύει τὸν ἀσθενῆ ἅμα συνελθόντα, καὶ ἐπιτιμῆσας αὐτὸν διὰ τὴν ἀσθενίαν τοῦ λογισμοῦ, ἐσυγχώρησεν αὐτόν, καὶ διὰ τῆς προσευχῆς καὶ ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν μόνον ἀπέβαλε τὸ δαιμόνιον, καὶ ἰατρύσας τὸν ἀσθενῆ προέτρεψε νὰ ἐκπληρώσῃ κατὰ γράμμα τὴν πρότερον παραγγελίαν. Οὕτω λοιπὸν ὁ ἱερός Ἐφραὶμ κατὰ τὸ τέλος τοῦ βίου διὰ τοιοῦτου θαύματος ἐπεσφράγισε τὰς ἑαυτοῦ πράξεις, ἔπειτα δὲ συμβουλευσας ἱκανῶς τοὺς παρόντας ἵνα ἐργάζονται τὴν ἀρετὴν, μετέβη εἰς τὰς αἰωνίους μονάς, καὶ εἰς τὴν λαμπρότητα, ἣ ὁποία προσμένει τοὺς τοιοῦτους, διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον πρέπει ἡ δόξα, καὶ τιμὴ, καὶ κράτος, σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Παλλάδιου.

Στχ. Κρίττων ὑπάρξας σαρκικῶν οκνητημάτων,

Σκιρτῆ παρ' αὐτῷ Παλλάδιος τῷ πόλῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰακώβου τοῦ Ἀσκητοῦ.

Στχ. Ἀπῆλθε σαρκός, ὡσπερ ἐκ τινος πάγης.
Ὁ σαρκὸς Ἰακώβος οὐχ ἄλοος πάλαις.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Αἱ Ἁγίαι δύο Μάρτυρες, Μήτηρ καὶ Θυγάτηρ, ζῖφει τελειοῦνται.

Στχ. Τῇ παιδί συνκλίνασα Μήτηρ τὴν κάραν,
Ξίφει συνεξέπνευσε τῷ θυγατρῖῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Ἡ Ἁγία Χάρις τοὺς πόδας ἐκκοπέισα τελειοῦται.

Στχ. Πόδας Χάρις τμηθεῖσα πρὸς Θεὸν τρέχει,
Τοὺς ψυχικοὺς γὰρ οὐ συνετημήθη πόδας.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστέ, ὁ Θεὸς ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Ὡὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Εἰκόνας χρυσοῦς, ἐν παιδίῳ Δεηρᾷ λατρευομένης, οἱ τρεῖς σου Παῖδες κατεπάτησαν, ἀθεωτάτου προστάγματος· μέσον δὲ πυρὸς ἐμβληθέντες, ὀροσιζόμενοι ἐψαλλον· εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Σταυρῷ προσπαγεῖς, ὁ ἐκ σοῦ σωματωθεὶς Θεογεννητορ, Ἀδάμ διέβρηξες τὸ χειρόγραφον· ἐν νῦν δυσώπει Πανάμωμε, ἅπαντας κινδύων ῥυθθῆναι, τοὺς ἐν πίστει κραυγάζοντας· εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἐλπίς ἀγαθὴ, προσδοκία τε πιστῶν ὑπάρχεις Κόρη· καὶ νῦν δεόμεθά σου δωρήσασθαι, τῆς συμπαθείας τὸ πέλαγος, πᾶσι τοῖς εἰς σὲ πεποιθόσι, καὶ τῷ Υἱῷ σου κραυγάζουσιν· εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Σχοτιᾶ δεινῆ, τῆ τοῦ βίου συσχεθείς τὸν συλλυπούμενον, καὶ συναλοῦντα οὐ κατέλαβον. τῆ σῆ Παρθένη λαμπρότητι, λύσον τὴν ἀχλὺν τῶ πταισμάτων, καὶ καταύγασον ψάλλοντα· εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὁραῖαν στολὴν, σωτηρίων ἐντολῶν διὰ Βαπτίσματος, ἀμφιασάμενος ἀπημαύρωσα, δι' ἀμελείας ὁ δειλαῖος· νῦν δὲ σοι προστρέχω

Παρθένε, τὸν χιτῶνα αἰτούμενος, τῆς σωφροσύνης διὰ σοῦ, πάλιν ἐνδύσασθαι.

Ἄλλος. Ἀντίθεον πρόσταγμα.

Συμφώνως τὸν αἶνόν σοι τῶν Ἀσωμάτων, βροτῶν τε προσφέρουσιν, Ἐφραὶμ αἱ τάξεις σήμερον, κημάτους γεραίρουσαι τοὺς ὑπὲρ φύσιν σαφῶς, τοὺς σοὺς πάτερ ἐνδοξε, σὺ ἰσαγγέλω βίῳ, λίαν ἠδόμεναι.

Ὁ πανσθενουργὸς Θεὸς ὡς τεθλιμμένην, σὲ τρίβον ὀδεύσαντα, πρὸς πλάτος τὸ εὐρύχωρον, εἰκότως διέσωσε τοῦ Παραδείσου Ἐφραὶμ, οὕτως αὐτῷ ψάλλοντα· ὁ ὢν εὐλογημένος καὶ ὑπερένδοξος.

Λαμπροπυροσμορφοῖς αὐγαῖς Παρακλήτου. Ἐφραὶμ ἀξιάγαστε, τρισμάκαρ φαιδρυνόμενος, παρέχεις τὰ ἄπλετα τοῖς εὐσεβέσιν ἀεὶ, θαυμάτων πελαγίσματα· διὸ τοὺς ὕμνους δέχου Θεομακάριστε.

Ἀπέβριψε κάκιστος κακῶς τὸ πνεῦμα, ὡς μείνας ἐμβρόντητος, μεθ' ὁδὸν θεοσόφῳ σοι. ὁ Ἀπολλινάριος αἰρεσιάρχης δεινός, πιστοὺς δὲ ἐδίδαξας, Θεὸν τε εἶν' σέβειν, καὶ τρισυπόστατον.

Θεοτοκίον.

Μαρία Θεόνυμφε ἄφλεκτε Βάτε· ὦ πόλις τε ἔμψυχε· ἀγιάξας πορφύροχρον, ἄνθος τε ἠδύπνοον· κοκκοβαφὲς ἐρυθρόν, ῥόδον Παρθενίας τε· μυστικὴ μυροθήκη, χαῖρε Παντάνασσα.

Ἄλλος. Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον.

Νομοθέτης Μοναζόντων ἀκριβέστατος, ὄφθης σεβασμιώτατε, ὃ παλείπτης τε, πρὸς ἐχθρῶν παντοίων συμπλοκάς· διὸ σου τιμῶμεν τὸ σεπτόν, καὶ ἱερὸν ἐπὶ τῆς γῆς Πάτερ μνημόσυνον.

Ἐναρμόνιον τοῦ Πνεύματος αἰοῖδιμε, ὄργανον ἐχρημάτισας, ὑψηλόμενον, ταῖς αὐτοῦ ἐκάστοτε πνοαῖς, καὶ μέλος σωτήριον ἡμῖν, τῆς μετανοίας μελωδοῦν, τοῖς ἀνυμνοῦσί σε.

Θεοτοκίον.

Ἐπὲρ λόγον σου ἡ σύλληψις Θεόνυμφε· Θεὸν γὰρ Λόγον τέτοκας, τὸν ῥυσάμενον, ἀλογίας πάντας τοὺς βροτούς, καὶ λόγον παρέχοντα βοᾶν· εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Καταβασία.

» Σέ τὸν ἐν πυρὶ δροσίσαντα, Παιδας θεολογήσαντας, καὶ Παρθένῳ ἀκηράτῳ ἐνοικήσαντα, Θεὸν Λόγον ὑμνοῦμεν, εὐσεβῶς μελωδοῦντες· εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

ᾨδὴ ἡ'. Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός, τῶν Ἑβραίων τοῖς παισὶ συγκαταβάντα, καὶ τὴν φλόγα εἰς δρόσον, μεταβαλόντα Θεόν, ὑμνεῖτε τὰ ἔργα ὡς Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἐξασθενεῖ μου νῦν ὁ νοῦς, εἰς τὰ βᾶθη ἐμπεσῶν τῆς ἀτιμίας, ὡς ἐντεῦθεν ποικίλοις, περιπαρῆναι κακοῖς, ἀλλὰ σύ με Παρθένε θεράπευσον, τῷ τῆς ἀπαθείας φωτὶ περιβαλοῦσα.

Ἦύργον ἰσχύος ἀσφαλῆ, καὶ κρηπίδα καὶ φρουράν καὶ προστασίαν, κεκτημένοι σε πάντες, διασωζόμεθα νῦν, ὑμνοῦντες τὸν Τόκον σου Πάναγνε, καὶ ὑπερυψοῦντες εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἀθανασίας διαυγῆ, ἐπιστάμεθα πηγῇν σε Θεοτόκε, ὡς τεκοῦσαν τὸν Λόγον, τοῦ ἀθανάτου Πατρός, τὸν πάντας θανάτου λυτρουόμενον, τοὺς ὑπερυψοῦντας αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ῥεῖθρον ἰάσεων ἡμῖν, ἀενάως τοῖς πιστοῖς Ἀγνή πηγάζεις, οὗ τὴν ἄφθονον χάριν, ἀπαρῶμενοι νῦν ὑμνοῦμεν τὸν τόκον σου Ἀχραντε, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἄλλος. Κάμινος ποτέ, πυρὸς ἐν Βαβυλῶνι.

Πάγια πιστοὶ καθὼς περ εἰσηγήσεις, τὰς σὰς κεκτημένα πανένδοξε, ἐν αἷς σθηριζόμενοι, λαιλαπώδη παθῶν φεύγομεν, πορθητὸν Ἐφραὶμ· διὸ σοὶ καὶ ψάλλομεν τῆς ἐρήμου χαίροις τὸ θρέμμα, Ὅσιων τε καύχημα.

Ἐχθυμὸς Ἐφραὶμ, ὡς λέων κυνηγέταις, κατ' ἀοράτων σὺ ἐχώρησας, οὐρανοχαλκεύτοις τε, οὐς περ ξίφεσιν ἐνέκρωσας, καὶ τροπαιοῦχος ὄφθης σεβάσμιε· ἔθεν καὶ βραβεῖα ἐπάξια ἤρας αἰοῖδιμε.

Ἴρις τοῖς βροτοῖς, ὡς ἀγγελιοφόρος, σὴ πανσεβάσμιος ἐπέφανε,

μνήμη στερεώματι, Ἐκκλησίας διηγέλουσα, τὰ θεῖα του παλαίσματα Ὅσιε· ταῖς ἀσμάτων ἀνθεσιν, ἔθεν αὐτὴν καταστέφομεν.

Θεοτοκίον.

Ἔοικεν Ἀγνή, σὲ ἄδειν Θεομητορ· τῶν Ἀσμάτων γὰρ τὰ τάγματα. σαφῶς ὑπερῆρας σύ, ὡς Υἱὸν Θεοῦ γεννήσασα, Χριστὸν τὸν πραιώνιον Δέσποινα· ἔθεν ἀβρύπῳτοις σε χεῖλεσιν ὕμνοις δοξάζομεν.

Ἄλλοι. Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὅσιοις.

Φωτοφόρος ὡς ἄλλος ἐδείχθης Ἡλιος, διδαγμάτων ἀκτῖνας πέμπων τοῖς πέρασι, σκότος ἀφεγγές, ἐκμειώσας μακάριε, πάσης ἀμαρτίας, φωτὶ τῆς μετανοίας.

Ῥεῖθροι θεῶν δογμάτων περικλυζόμενος, ποταμὸς ὡς ἐξ ἄλλης Ἐδὲμ πεπόρευσαι, πρόσωπον τῆς γῆς καταρδεύων θεσπέσιε, καὶ τῆς ἀσεβείας, ζιζάνια συμπνίγων.

Θεοτοκίον.

Ἀληθῆ Θεοτόκον ὁμολογοῦντές σε, τοῦ Ἀγγέλου τὸ Χαῖρέ πιστεῖ βεβωμέν σοι· μόνην τὴν χαράν, ἐπὶ γῆς γὰρ ἐκύησας, κεχαριτωμένη αἰεὶ εὐλογημένη.

Καταθασία.

» Ἀστέκτω πυρὶ ἐνωθέντες, οἱ θεοσεβεία προεστῶτες
» Νεανίαί, τῇ φλογὶ δὲ μὴ λωθηθέντες, θεῖον
» ὕμνον ἔμελπον· εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου
» τὸν Κύριον, καὶ ὑπεριψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον, τὸν ἀβρήτη σοφία, ἦκοντα καινουργῆσαι τὸν Ἀδάμ, βρώσει φθορᾷ πεπτωκότα δεινῶς, ἐξ Ἀγίας Παρθένου, ἀφράστως σαρκωθέντα δι' ἡμᾶς, οἱ πιστοὶ ὁμοφρόνως, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Θεομακάριστε Κόρη, τὴν ἐλπίδα μου πᾶσαν, προθύμως ἀνατίθημι ἐν σοί· σῶσόν με Μήτηρ τῆς ὄντως ζωῆς, καὶ τρυφῆς ἀενάου, πλη-

σθῆναι καθικέτευε Ἀγνή, τὸν ἐν πίστει καὶ πόθῳ, σὲ ὕμνοις μεγαλύνοντα.

Ἐπιφανέσσα Παρθένε, τῆς ψυχῆς μου τὸν ζόφον, φωτὸς σου ταῖς αὖλοις ἀστραπαῖς, αὐγασον πύλη τοῦ Θεοῦ φωτὸς, καὶ πυρὸς αἰωνίου, ῥυσθῆναι καταξίωσον ἀγνή, τὸν ἐν πίστει καὶ πόθῳ, σὲ ὕμνοις μεγαλύνοντα.

Νενοσηκότις ὀρώσα, καὶ ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, καὶ βεβλημένους πάθει δεινοῖς, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου Δέσποινα, θεραπεύσασα λύσον τῶν νῦν παρενοχλούντων λυπηρῶν, ἵνα πάντες σέ, ὕμνοις ἀπαύστως μεγαλύνωμεν.

Ἐν τῇ γαστρὶ σου σκηνώσας, ἐκ γαστρὸς πρὸ αἰῶνων, Πατὴρ ὄνπερ ἐγέννησεν Υἱός, τέλειος γέγονεν ἄνθρωπος, καὶ πηγὴν χαρισμάτων, σὲ Θεομητορ ἔδειξεν ἡμῖν, τοῖς πιστῶς προσκυνούσι, τὴν ἀφρατὸν σου γέννησιν.

Ἄλλοι. Ἡ τὸν πρὸ Ἡλίου φωστήρα.

Φασμάτων λυθέντων τρισμακάρ πρὸς Θεὸν πάτερ ἀνέδραμες, ἐν καθορᾷ Ἐφραίμ σαφῶς πρὸς πρόσωπον, αἰεὶ πάτερ προσλιπαρῶν ὑπὲρ ἡμῶν τῶν δούλων σου, τῶν ἐκτελούντων μνήμην σου, τὴν ἱεράν τε καὶ πανσέβαστον.

Ῥοθίοις παθῶν ἐμπεσόντες, χεῖρα ὄκιστα νῦν ὄρεξον, ὡς μιμητῆς Χριστοῦ καὶ τὴν ἀνάπαυλαν, θεορόρημον ταῖς πρὸς αὐτὸν λιταῖς σου ἡμῖν βράβευσον· ἵνα ἐπαξίως Ὅσιε, πίστει καὶ πόθῳ μεγαλύνωμεν.

Ἀμήρυτα γέρα θεόφρον, πρὸς Χριστοῦ ὡς κομισάμενος, ὑπὲρ ἡμῶν αἰεὶ τῶν τὴν ἐτήσιον, ἐκτελούντων μνήμην τὴν σὴν, καὶ ὕμνοις τε τιμώντων σε, Χριστὸν μειλίσσων Ὅσιε, πάτερ μὴ παύση θεοφόρητε.

Ἰεροκρυφίως ὡς πάτερ, ἐντρυφῶν Ἐδὲμ τοῖς κάλλεσιν, ὡς ἀπολαύων ὄντως ζωῆς κρείττονος, ἐμπιπλάμενος ὡς φωτὸς ἀφθίτου ἀενάου τε, σὺν τοῖς ὁσίοις ἅπασιν, ἡμῖν Τριάδα ἱλεώσατε.

Θεοτοκίον.

Μητέρα πιστοὶ καὶ Παρθένον, εὐσεβῶς αἰεὶ κηρύττομεν· ὑπὲρ νοῦν γὰρ Ἀγνή σαφῶς· καὶ ἔνοιαν, Πατὴρ Λόγον σωματικῶς ἀφράστως ἀπεκύησας· εὐλογημένη Δέσποινα, ἔθεν σε πόθῳ μεγαλύνωμεν.

Ἄλλος. Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον.

Τρωθεὶς ἀγάπη τοῦ Παντοκράτορος, ὄλον σαυτοῦ τὸν βίον, ὀρη-
νοφῶν διετέλεσας, ἐκβοῶν μετ' ἐκπλήξεως Ὅσιε· ἀνεγὰ κύματά
σου, Σώτερ τῆς χάριτος, ταύτην μοι πλουσιῶς συντηρῶν, ἐν τῇ
μελλούσῃ ζωῇ.

Ἦδὺς ὁ λόγος σου κατανύξεις, παρεκτικὸς καὶ πλήρης φωτισμοῦ.
τοῖς προστρέχουσι, θεοφόρε Ἐφραὶμ ἀξιάγαστε· ἄμεμπτος δὲ ὁ βίος,
πάσαις κοσμούμενος ταῖς θεοφεγγέσιν ἀρεταῖς καὶ λαμπρυνόμενος.

Θεοτοκίον.

Νοεῖν οὐ δύναται νοῦς ἀνθρώπινος, τὸ ὑπὲρ νοῦν τοῦ τόκου σου
Παρθένε μυστήριον· ὁ Θεὸς γὰρ σκηνώσας ἐν μήτρᾳ σου κλειθρα τῆς
παρθενίας, οὐ παρεσάλευσε, μόνος ὡς ἐπίσταται αὐτὸς ὁ ἀκατάληπτος.

Καταβασία.

Θεοτόκε ἡ ἐλπίς, πάντων τῶν Χριστιανῶν, σκέπε, φροῦρει,
φύλαττε, τοὺς ἐλπίζοντας εἰς σέ.

» Ἐν νόμῳ σκιᾶ καὶ γράμματι, τύπον κατιδόμεν οἱ
» πιστοὶ· πᾶν ἄρσεν τὸ τὴν μήτραν διανοίγον, ἅγι-
» ον Θεῷ· διὸ πρωτότοκον Λόγον, Πατρὸς ἀνάρχου
» Υἱόν, πρωτοτοκούμενον Μητρὶ, ἀπειράνδρῳ μεγαλύ-
» νωμεν.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς μαθηταῖς συνελθόμεν.

Ὡς βαπτιστοῦ ὁμότροπος, ἠὐλίσθης ἐν ἐρήμοις, Πά-
τερ Ἐφραὶμ ἀσκήσσει, ταῖς ὑπὲρ νοῦν καὶ ρεῖθροις,
δακρύων ἀποτεφρώσας, ἀνθρακας ἀργαλέους, παθῶν
ἐν τῷ ὀνόματι, τοῦ Πατρὸς μάκαρ πάντας, καὶ τοῦ
Υἱοῦ, καὶ Ἁγίου Πνεύματος· ὅθεν πάντες, σὴν μνή-
μην μακαρίζομεν, ἕως τῆς συντελείας.

Ἔτερον. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς.

Ὡς ποταμὸς ὑπάρχεις, ρεῖθρα χρυσοῦρρυτα βρύων,
καὶ τοὺς λαοὺς διεγείρων, τῆς μετανοίας πρὸς τρίβον
Χριστὸν ἰκέτευε Πάτερ, Ἐφραὶμ σωθῆναι τὸν κόσμον.

Θεοτοκίον.

Χρυσοπλοκώτατε πύργε, καὶ δωδεκάτειχε πόλις,
ἠλιοστάλακτε θρόνε, καθέδρα τοῦ Βασιλέως, ἀκατα-
νόητον θαῦμα, πῶς γαλουχεῖς τὸν Δεσπότην.

Εἰς τοὺς Αἰῶνες. Πᾶσα πνοή.

Ἰστώμεν στχ. δ'. καὶ ψάλλομεν στχρ. προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'. Ω τοῦ παραδόξου θαύματος.

Πάτερ μοναζόντων καύχημα, τὸν ζηλωτὴν Ἡλιοῦ,
Ἰωάννην τε Πρόδρομον, τρόποις ἐκμιμούμενος, ἐν ἐ-
ρήμοις ἠὐλίξεσο, θορύβων βίου, πάντων καὶ τύρβειν,
ἐκκλίνων μάκαρ, Χριστὸν τὸν Κύριον· ὦ καρτερόψυ-
χε, ἐκζητῶν ὦ μόνῳ τε, Ἐφραὶμ σαφῶς, μόνος προσ-
ωμίλησας, θεομακάριστε.

Νέος ὡς Μωσῆς τὰ τρόπαια, κατ' ἀοράτων ἐχθρῶν,
ἐν ἐρήμῳ αἰοίδιμε, Ἐφραὶμ μάκαρ ἔστησας· ἐπιθὰς δὲ
ὀχήματι, οὐρανοδρόμῳ. Πάτερ θεσπέσιε, ἀρετῶν ὄν-
τως, τὰ ὑπερκόσμια. ὦ παμακάριστε, Ὅσιε κατέ-
λαβες, σαρκὶ ἐν γῆ, ἔτι διαιτώμενος, ὦ θεοδόξαστε.

Ὅτε ἐπινεύσει Ὅσιε, τῇ θεϊκῇ τὰ τερπνά, ἀπε-
σείσω ὡς μάταια, τὰ τοῦ κόσμου ἅπαντα, τὴν στε-
νὴν τότε ὠδευσας, τρίβον πρὸς πλάτος, ὄντως τὴν ἁ-
γούσαν, τοῦ Παραδείσου, νηστείας, δάκρυσιν, ὑποπι-

άζων τε, σεαυτὸν ἐκάστοτε διὸ Ἐφραΐμ, χαρισμάτων ἐμπλεως, ὦφθης τοῦ Πνεύματος.

Ὄντως θαυμαστῆς θεσπέσιε, ἕως σκηνῆς τοῦ Θεοῦ, ἕως οἴκου ἐχώρησας, Πάτερ ἐν φαιδρότητι, τῆς ψυχῆς ἀξιάγαστε, καὶ θυμηδία, ἔνθα τρισόλβιε, ἐορταζόντων, ἤχος τερψίθυμος ὡς ἀκουσόμενος, ἀφράστου ὑμνήσεως. ἦς ὡς Ἐφραΐμ, μόνης ἐφιέμενος, μάκαρ ἐπέτυχες.

Δόξα, Ἦχος πλ. α'.

Ἡ θεοκίνητος Πάτερ γλῶττά σου, δυσσεβῶν μὲν φληναφώδεις θερμουργίας ἀπεκρούσατο, τοῖς θεσφάτοις σου ἔπεσιν. Ἐκκλησίαν δὲ τὴν τοῦ Χριστοῦ καθωραΐσατο ὅθεν πίστει Ἐφραΐμ ἀξιάγαστε, εὐσεβεῖς ἐν ἀγαλλιάσει ψυχῆς συνελθόντες, τὴν μακαρίαν καὶ πανσέβαστον, πανηγυρίζομεν μνήμη σου, πρέσβυν εὐθετον, πρὸς Χριστὸν ὑπὲρ ἡμῶν προβάλλοντες.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε Παρθένε, καὶ δοξάζομέν σε, οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος, τὴν Πόλιν τὴν ἄσειστον, τὸ τεῖχος τὸ ἀρρήκτον, τὴν ἀρραγῆ προστασίαν, καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν λειτουργίαν Τυπικά, καὶ ἐκ τῶν Κανόνων.

Ἐκ μὲν τοῦ β'. ἤχου τὴν γ' φθῆν, ἐκ δὲ τοῦ πλ. β'. τὴν σ'. φθῆν.

Ἀπόστολον καὶ Εὐαγγέλιον ὄρα εἰς Ὅσιους.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται δίκαιος.

Στχ. Ἰαμβικοί τοῦ συντάκτου

Τέρμα μελέων ὕδα τῶν ἠπιῶν.

Ἰγνητὰς ὦν Ἐφραΐμ, ἀεὶ σκέπε Πάτερ.

Μεγαλυνάρια.

Υψωσον παλάμας σου πρὸς Θεόν, ὑπὲρ τῆς σῆς ποιμνης, θεοφόρε Πάτερ Ἐφραΐμ, καὶ ἀμπλακημάτων, δεινῶν παράσχου λύσιν, φρικώδους τε ρυσθῆναι αἰτεῖ κολάσεως.

Χαίροις τῶν ὀσίων ἢ κορωνίς, καὶ τῆς Ἐκκλησίας, ὄντως ἔξοχος καλλονή, χαίροις εὐσεβείας, τρισόλβιε τὸ βᾶθρον, φωστὴρ τῆς οἰκουμένης, χαίροις θεόσοφε.

Ἡν δοξολογοῦσι τῶν Χερουβίμ, Σεραφίμ τε τάξεις, τρισυπόστατον ἐνικήν, παντουργὸν Οὐσίαν, ἰκέτευε, ὦ Πάτερ, ἀεὶ ὑπὲρ ὧν δούλων, τῶν εὐφημούντων σε.

ΤΕΛΟΣ